

581.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1936 r.

Prawo karne skarbowe.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

**CZĘŚĆ I.
PRZESTĘPSTWA SKARBOWE.**

**DZIAŁ I.
PRZEPISY OGÓLNE.**

Rozdział pierwszy.

Występki skarbowe.

Art. 1. Występkiem skarbowym jest czyn zagrożony karami zasadniczymi więzienia, aresztu lub grzywny i polegający na naruszeniu przepisów w zakresie:

- 1) prawa celnego;
- 2) monopoli tytoniowego;
- 3) monopoli spirytusowego oraz sprzedaży napojów alkoholowych;
- 4) monopoli solnego;
- 5) monopoli zapalczanego i opodatkowania zapalniczek;
- 6) monopoli loteryjnego;
- 7) sztucznych środków słodzących;
- 8) opodatkowania piwa;
- 9) opodatkowania wina i miodu syconego;
- 10) opodatkowania drożdży;
- 11) opodatkowania kwasu octowego;
- 12) opodatkowania kwasu węglowego;
- 13) opodatkowania cukru;
- 14) opodatkowania olejów mineralnych;
- 15) opodatkowania tłuszczów;
- 16) opłaty od kart do gry;
- 17) opodatkowania węgla;
- 18) opłat od wyrobu, przerobu, oczyszczania, magazynowania i sprzedaży artykułów monopolowych lub podlegających podatkowi;
- 19) regulowania gospodarki cukrowej i buraczanej;
- 20) obrotu papierami premijowymi;
- 21) obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem.

Art. 2. Przepisy art. 1 — 3, 14 — 30, 39 — 41, 44 lit. a), b), d), 45, 46, 47 § 2, 49, 52 — 55, 58, 69 — 84, 90 § 2 kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do występków skarbowych. Przez wyrażenie sąd należy rozumieć właściwą władzę karzącą.

Art. 3. Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia występku i od obywatelstwa sprawcy, przepisy niniejszego prawa stosuje się do osób, które popełniły za granicą występki skarbowe na szkodę Państwa Polskiego.

Art. 4. Odpowiedzialność zachodzi w razie popełnienia występku skarbowego bądź z winy umyślnej, bądź nieumyślnej, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Art. 5. § 1. Nie podlega karze, kto, dokonawszy występku, doniesie o nim władzy powołanej do ścigania, zanim dowiedziała się o jego popełnieniu, wymieni osoby, które brały w nim udział, oraz złoży w terminie przez władzę określonym uszczuploną należność skarbową, bądź połowę wartości towaru, gdy występki nie polega na uszczupleniu należności skarbowej.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do tego, kto inną osobę nakłaniał do popełnienia występku w celu skierowania przeciwko niej postępowania karnego.

Art. 6. § 1. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary grzywny, kary łącznej co do występków skarbowych nie orzeka się.

§ 2. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary zasadnicze pozbawienia wolności, stosuje się przepis art. 31 kodeksu karnego. Kara łączna aresztu lub więzienia za występki skarbowe trwa najwyżej lat 5.

§ 3. W razie jednoczesnego skazania za kilka przestępstw na kary pozbawienia wolności i grzyw-

ny, wymierzyć należy za występki skarbowe karę łączną tylko co do kar zasadniczych pozbawienia wolności.

§ 4. Karę łączną pozbawienia wolności wymierza się według zasad, określonych w art. 31 kodeksu karnego, także wtedy, gdy za jedno przestępstwo nastąpiło skazanie na kilka kar zasadniczych pozbawienia wolności.

§ 5. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio także w przypadku, gdy sprawca skazany został kilku prawomocnymi orzeczeniami za przestępstwa, popełnione przed wydaniem przez pierwszą władzę orzekającą pierwszego z tych orzeczeń, niezależnie od tego, czy kara była wykonana.

Art. 7. § 1. Jeżeli czyn zagrożony karą podpada pod kilka przepisów prawa niniejszego, należy zastosować przepis, przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie stosowaniu kar dodatkowych lub środków zabezpieczających, przewidzianych w innych przepisach.

§ 2. Jeżeli czyn zagrożony karą podpada pod przepisy niniejszego prawa oraz innej ustawy, zastosować należy każdy z tych przepisów. Przepis art. 6 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 8. Orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym nie zwalnia od obowiązku uiszczenia należności skarbowej.

Art. 9. Karami zasadniczymi są:

- a) więzienie;
- b) areszt;
- c) grzywna.

Art. 10. Grzywnę wymierzyć należy w wysokości co najmniej 5 złotych, choćby przewidziana wielokrotność nie dosięgała tej kwoty.

Art. 11. § 1. Jeżeli wymiar grzywny jest zależny od wysokości podatku (opłaty), przyjmuje się za podstawę wymiaru podatek (opłatę) łącznie z dodatkiem samorządowym, należny w czasie popełnienia występku.

§ 2. Jeżeli czasu popełnienia występku nie można dokładnie ustalić, przyjąć należy za podstawę wymiaru grzywny wysokość podatku (opłaty), należną w czasie ujawnienia występku.

Art. 12. § 1. Jeżeli podstawą wymiaru kary jest wartość przedmiotu występku, natenczas wartość tę oznacza się:

- 1) co do przedmiotów monopolowych — według cen monopolowych;
- 2) co do innych przedmiotów — bądź według ceny rzeczywistej, stwierdzonej wiarogodnymi dokumentami, bądź według ceny dokonanego oszacowania, bądź wreszcie według ceny sprzedażnej, jeżeli przed orzeczeniem kary przedmiot sprzedano.

§ 2. Co do ceny monopolowej i szacunkowej rozstrzyga chwila popełnienia występku, a gdy jej ustalić nie można — chwila ujawnienia występku.

Art. 13. Jeżeli podstawy wielokrotności nie można określić dokładnie, należy oznaczyć ją w przybliżeniu, a gdy i to nie jest możliwe — wymierzyć należy grzywnę w wysokości:

1) od 10 złotych do 50.000 złotych — za występki w zakresie prawa celnego i obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem;

2) od 10 złotych do 20.000 złotych — za inne występki.

Art. 14. § 1. Grzywna ulega zamianie na areszt.

§ 2. Jeżeli grzywnę wymierzono obok kary więzienia, natenczas zamienia się grzywnę na więzienie.

§ 3. Przy zamianie grzywny:

1) przyjmuje się dzień aresztu za równoważnik grzywny od 5 do 100 złotych, dzień więzienia — za równoważnik grzywny od 5 do 200 złotych;

2) najniższy wymiar aresztu i więzienia zastępczego wynosi jeden dzień, najwyższy — 3 lata aresztu i 2 lata więzienia.

Art. 15. § 1. Karę zastępczego aresztu lub więzienia wykonywa się, jeżeli ściągnięcie grzywny bądź wymagałoby zbyt długiego czasu lub nadmierne złożonych czynności w porównaniu z kwotą orzeczonej grzywny, bądź też naraziłoby skazanego na ruinę majątkową, bądź wreszcie — okazało się niemożliwym zarówno u skazanego, jak i u odpowiedzialnego.

§ 2. Od kary zastępczej skazany może się uwolnić w każdym czasie przez złożenie kwoty pieniężnej, przypadającej jeszcze do uiszczenia.

§ 3. W razie częściowego uiszczenia grzywny, kara zastępcza ulega stosunkowemu zmniejszeniu, lecz nie poniżej jednego dnia.

Art. 16. § 1. W razie skazania na grzywnę, można zaliczyć na poczet tej kary całkowicie lub częściowo okres tymczasowego aresztowania.

§ 2. Przepis art. 14 § 3 pkt 1) co do aresztu stosuje się tu odpowiednio.

Art. 17. Przepadek przedmiotów występku, jako karę dodatkową, orzeka się w przypadkach, określonych w prawie niniejszym.

Art. 18. Grzywny oraz kwoty, uzyskane ze sprzedaży przedmiotów uznanych za przepadek, wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 19. § 1. Przedmiotem występku są wszelkie rzeczy ruchome, pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z występku, jak również narzędzia i materiały, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia.

§ 2. Przedmiotem występku ponadto są:

a) opakowanie oraz wszystko to, co z przedmiotem występku zmieszano lub połączono w sposób, utrudniający odłączenie bez uszczerbku dla samego przedmiotu;

b) narzędzia i materiały, których wyrób, sprzedaż, rozpowszechnianie lub posiadanie jest wzbronione, bez względu na to, czy służyły lub były przeznaczone do popełnienia występku;

c) środki lokomocji, przysposobione specjalnie do transportowania przedmiotów występku.

§ 3. Przedmioty występku podlegają przepadkowi, choćby nie były własnością sprawcy, chyba że ze względu na słuszne roszczenia interwenienta nie można było orzec przepadku.

Art. 20. § 1. Jeżeli nie można orzec przepadku przedmiotów występku, sąd orzeka o ściągnięciu ich równowartości.

§ 2. Jeżeli równowartości nie można określić dokładnie, oznacza się ją według zasad, określonych w art. 12.

§ 3. Jeżeli w popełnieniu występku brało udział kilka osób, sąd orzeka przepadek równowartości w równej części od każdej z nich.

Art. 21. W razie orzeczenia kary przepadku przedmiotu lub jego równowartości, odpada obowiązek uiszczenia należności skarbowych.

Art. 22. Jeżeli sprawcy nie skazano, można osobnym orzeczeniem orzec przepadek przedmiotów występku tytułem środka zabezpieczającego.

Art. 23. § 1. W przypadkach wskazanych w niniejszym prawie, tudzież w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, można zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary:

a) przez wymierzenie grzywny i aresztu zamiast kary grzywny i więzienia;

b) przez wymierzenie grzywny zamiast kary grzywny i aresztu;

c) przez wymierzenie grzywny poniżej najniższego jej wymiaru, przewidzianego w przepisach części szczególnej;

d) przez wymierzenie aresztu zastępczego w wymiarze niższym od przypadającego na zasadzie równoważnika ustawowego;

e) przez zastosowanie kary dodatkowej przepadku przedmiotów występku lub ich równowartości tylko do części tych przedmiotów, albo też przez całkowite zaniechanie zastosowania tej kary.

§ 2. Nadzwyczajnego złagodzenia kary, określonego w § 1 pkt e), nie stosuje się w przypadkach; gdy chodzi o przedmiot, którego posiadanie jest zabronione, albo o przedmiot, mogący ułatwić ponowne popełnienie występku skarbowego.

Art. 24. § 1. Obok kary przewidzianej w przepisach części szczególnej, podlega nadto karze aresztu do lat 2 lub więzienia do lat 2:

a) kto w ciągu 5 lat po odbyciu kary w całości lub przynajmniej w trzeciej części, za występki skarbowy popełniony umyślnie, popełni umyślnie nowy występki tego samego rodzaju;

b) kto popełnia występki z zakresu prawa celnego i obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem, współdziałając równocześnie z dwiema lub więcej osobami;

c) kto przy popełnieniu występku skarbowego zaopatrzone jest w broń lub inne narzędzia, służące do napaści lub obrony;

d) kto zapewnia sprawcy korzyść lub pokrycie strat i kosztów nawet w przypadku nieudania się zamierzonego występku, oraz kto pod takim zapewnieniem popełnia lub usiłuje popełnić występki skarbowe;

e) przestępca zawodowy, choćby nie zachodził przypadek powrotu do przestępstwa.

§ 2. Za odbycie kary (§ 1 pkt a) nie uważa się uiszczenia grzywny w drodze dobrowolnego poddania się karze oraz grzywny orzeczonej doraźnym nakazem karnym.

Art. 25. § 1. Nie można wszcząć postępowania karnego z powodu występku popełnionego przed 3 laty.

§ 2. Przedawnienie przerywa każda czynność władzy, powołanej do udziału w postępowaniu karnym, podjęta celem ustalenia występku.

Art. 26. Nie można wydać orzeczenia skazującego, jeżeli od popełnienia występku upłynęło 10 lat.

Art. 27. Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania karnego.

Art. 28. § 1. Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego upłynęło 10 lat.

§ 2. Odpowiedzialność osoby trzeciej nie wygasa jednak w przypadkach, w których kary względem skazanego nie wykonano z powodu jego nieobecności w kraju.

§ 3. Przedawnienie wykonania nie dotyczy kary przepadku przedmiotów występku.

§ 4. Przedawnienie nie biegnie w okresie odroczenia i przerwy kary, albo stosowania środka zabezpieczającego.

Art. 29. § 1. Zatarcie skazania następuje z samego prawa, jeżeli od odbycia, darowania lub przedawnienia kary, albo od zwolnienia z zakładu zabezpieczającego upłynęło:

- a) 5 lat — w przypadku skazania na grzywnę;
- b) 10 lat — w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności.

§ 2. Jeżeli skazany przed upływem tego okresu popełnił nowe przestępstwo, natenczas zatarcie skazania następuje tylko jednocześnie co do wszystkich przestępstw.

§ 3. Jeżeli nastąpiło zatarcie skazania, skazanie uważa się za niebyłe. Zatarcie skazania pociąga za sobą zwłaszcza usunięcie wpisu o skazaniu z wszelkich rejestrów karnych.

Art. 30. § 1. Za grzywny i koszty postępowania, nałożone na zastępcę z powodu występku skarbowego, popełnionego w zakresie załatwiania spraw cudzych, można uczynić posiłkowo odpowiedzialną zastępowaną osobę fizyczną lub prawną.

§ 2. Zastępcą jest każdy, kto załatwia sprawy cudze, jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub w jakimkolwiek innym charakterze; nie jest jednak zastępcą opiekun oraz kurator ubezwłasnowolnionego lub nieletniego usamowolnionego.

§ 3. Odpowiedzialność posiłkowa zachodzi wtedy tylko, gdy osoba zastępowana odniosła z występku jakąkolwiek korzyść, albo, w przypadku usiłowania — gdy korzyść taką mogłaby odnieść, gdyby występki został dokonany.

§ 4. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie władza orzekająca może odstąpić od orzeczenia odpowiedzialności posiłkowej osoby zastępowanej lub zmniejszyć zakres jej odpowiedzialności.

Art. 31. § 1. Jeżeli na kilka osób nałożono odpowiedzialność posiłkową, należy bądź określić zakres odpowiedzialności każdej z nich stosownie

do osiągniętych przez nią korzyści, bądź też orzec solidarną ich odpowiedzialność, jeżeli stopień udziału każdej z nich w korzyści ogólnej nie da się ustalić.

§ 2. Co do osoby, skazanej za dany występki, nie orzeka się nigdy odpowiedzialności posiłkowej.

§ 3. Co do osoby uniewinnionej można orzec odpowiedzialność posiłkową.

Art. 32. Odpowiedzialność posiłkowa ustaje w razie śmierci sprawcy lub odpowiedzialnego przed uprawomocnieniem się orzeczenia.

Art. 33. § 1. Grzywnę ściąga się od odpowiedzialnego, gdy jej od skazanego ściągnąć nie można.

§ 2. Jeżeli od skazanego ściągnięto część grzywny, odpowiedzialność posiłkowa rozciąga się tylko na nie uiszczoną część tej kary.

§ 3. Jeżeli od osoby odpowiedzialnej ściągnięto część grzywny, to skazanemu wymierza się karę zastępczą tylko zamiast nie uiszczony części grzywny.

Art. 34. Jeżeli występki popełnił nieletni, wówczas grzywnę, grożącą za dany czyn sprawcy dorosłemu, można wymierzyć osobie, pod której nadzorem lub opieką nieletni pozostaje; kara ta nie podlega jednak zamianie na karę pozbawienia wolności.

Rozdział drugi.

Wykroczenia skarbowe.

Art. 35. Wykroczeniem skarbowym jest czyn zagrożony karą pieniężną porządkową i polegający na naruszeniu przepisów w zakresie określonym w art. 1.

Art. 36. Przepisy art. 1—3, 14—17, 19, 26, 27, 40 § 2, 54, 55 kodeksu karnego oraz art. 6, 7, 15 § 2 i 3, 16 § 1, 18, 25 § 2, 27, 29 § 2 i 3 niniejszego prawa stosuje się odpowiednio do wykroczeń skarbowych. Przez wyrażenie sąd należy rozumieć właściwą władzę karzącą.

Art. 37. Nie ma odpowiedzialności za wykroczenia skarbowe popełnione za granicą.

Art. 38. Odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe zachodzi w razie popełnienia go bądź z winy umyślnej, bądź nieumyślnej.

Art. 39. § 1. Podzégacz i pomocnik ponoszą odpowiedzialność w granicach swego zamiaru, jeżeli wykroczenie zostało dokonane.

§ 2. Nie ma odpowiedzialności za usiłowanie.

Art. 40. § 1. Karę porządkową wymierzyć można od 2 złotych do 3.000 złotych.

§ 2. Kara porządkowa ulega zamianie na areszt; przy zamianie przyjmuje się dzień aresztu za równoważnik kary pieniężnej od 2 do 100 złotych.

§ 3. Areszt zastępczy nie może trwać krócej niż jeden dzień i dłużej niż 3 miesiące.

§ 4. Karę aresztu zastępczego wykonywa się w razie nieściągalności kary pieniężnej lub w razie gdyby jej ściągnięcie narażało skazanego na ruinę majątkową.

Art. 41. § 1. Nie ulega odpowiedzialności za wykroczenie nieletni do lat 17.

§ 2. Władza karząca stosuje do nieletniego, jako środek wychowawczy, upomnienie oraz oddanie pod dozór odpowiedzialny rodzicom lub innym osobom mającym pieczę nad nieletnim.

Art. 42. § 1. Nie można wszcząć postępowania karnego z powodu wykroczenia popełnionego przed rokiem.

§ 2. Nie można wydać orzeczenia skazującego, jeżeli od popełnienia wykroczenia upłynęło lat 3.

§ 3. Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia upłynęło lat 5.

Art. 43. Zatarcie skazania następuje z samego prawa, jeżeli od odbycia, darowania lub przedawnienia kary upłynęło lat 3.

DZIAŁ II.

PRZEPISY SZCZEGÓLNE.

Rozdział trzeci.

Naruszenie przepisów prawa celnego.

Art. 44. § 1. Kto przez uchylene się od powinności celnej wprowadza z za granicy na polski obszar celny lub wyprowadza z tego obszaru za granicę towar bez uiszczenia cła, podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty należnego cła.

§ 2. Jeżeli sprawca wprowadza lub wyprowadza towar, co do którego obowiązują ograniczenia przywozowe lub wywozowe, podlega karze grzywny od 4 do 8-krotnej kwoty należnego cła.

§ 3. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 4. Wolny obszar celny traktuje się jak zagranicę.

Art. 45. § 1. Kto przez uchylene się od powinności celnej wykracza:

a) przeciwko ograniczeniom przewozowym;
b) przeciwko ograniczeniom przywozowym lub wywozowym co do towarów, na które nie ustanowiono cła,

podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości towaru.

§ 2. Przepisy art. 44 § 3 i 4 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 46. § 1. Kto naraża Skarb Państwa na uszczerpienie cła:

a) przez wprowadzenie władzy w błąd;
b) przez podanie w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością.

c) przez wyprowadzenie towaru z urzędu celnego do wolnego obrotu, choćby po dokonanej odprawie, lecz przed uiszczeniem cła,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty cła narażonego na uszczerpienie, a gdy występki mógł też spowodować naruszenie ograniczeń przywozowych i wywozowych — od 4 do 6-krotnej kwoty tego cła. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kar określonych w § 1, przypadkowi zaś podlega tylko towar, którego posiadanie jest zabronione.

Art. 47. § 1. Kto powoduje lub spowodować może naruszenie ograniczeń przewozowych, albo ograniczeń przywozowych lub wywozowych co do towarów, na które nie ustanowiono cła lub od których cło uiszczono:

a) przez wprowadzenie władzy w błąd;
b) przez podanie w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością;
c) przez wyprowadzenie towaru z urzędu celnego do wolnego obrotu, choćby po dokonanej odprawie, lecz przed złożeniem wymaganego zezwolenia,

podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości towaru. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1, przypadkowi zaś podlega tylko towar, którego posiadanie jest zabronione.

Art. 48. Jeżeli przedmiotem występku umyślnego, określonego w art. 44—47, są sztuczne środki słodzące, orzec należy oprócz grzywny nadto karę aresztu do 6 miesięcy.

Art. 49. § 1. Kto w użyciu towaru zmienia cel, przeznaczenie lub inne warunki, pod jakimi towar zwolniono od cła, albo odprawiono według niższej stawki celnej lub zniżonego cła,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty nie pobranego cła. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 50. § 1. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje towar pochodzący z występku określonego w art. 44—49, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty należnego cła, albo od 1/4 do 2-krotnej wartości towaru, jeżeli na towar nie ustanowiono cła.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje lub transportuje towar, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że pochodzi z występku określonego w art. 44 lub 45, podlega karze grzywny do 1/4 kar określonych w § 1.

§ 3. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 51. § 1. Kto przez podanie w zgłoszeniu celnym danych niezgodnych z rzeczywistością naraża Skarb Państwa na zwrot cła nienależny lub w wysokości wyższej niż należna,

podlega karze grzywny od 2 do 10-krotnej kwoty bezprawnie otrzymanej lub żądanej.

§ 2. Kto przy odprawie celnej towaru krajowego, przywiezionego z powrotem zza granicy, zataja stosowaną przez Państwo pomoc finansową, którą otrzymał przy wywozie za granicę tego towaru,

podlega karze grzywny od 2 do 10-krotnej kwoty zatajonej.

Art. 52. Jeżeli towar jest przedmiotem monopolu państwowego, albo podlega opłacie monopolowej lub opodatkowaniu, to podstawą wymiaru kary jest cło łącznie z opłatą monopolową lub podatkiem.

Art. 53. Kto narusza przepisy prawa celnego o ewidencji towarów, sprowadzonych zza granicy na polski obszar celny,

podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych.

Art. 54. Kto narusza inne przepisy prawa celnego, a w szczególności także przepisy o statystyce celnej,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział czwarty.

Naruszenie przepisów o monopolu tytoniowym.

Art. 55. § 1. Kto uprawia tytoń bez zezwolenia, albo pielęgnuje dziko wyrosłe rośliny tytoniowe,

podlega karze grzywny od 5 do 30 złotych za każdy rozpoczęty metr kwadratowy przestrzeni bezprawnie uprawianych. Plantacja bezprawna podlega zniszczeniu, zebrany tytoń — przypadkowi.

§ 2. Podstawą obliczenia jest:

a) w przypadku uprawy tytoniu pomiędzy innymi roślinami — przybliżona przestrzeń gruntu, jakiej trzeba by użyć do uprawy danej ilości tytoniu, przyjmując 4 rośliny tytoniowe na metr kwadratowy przestrzeni;

b) w przypadku dokonania zbioru tytoniu i niemożności stwierdzenia przestrzeni plantacji — waga zebranego tytoniu, przy czym za każdy rozpoczęty kilogram orzec należy karę grzywny od 25 do 250 złotych.

§ 3. Jeżeli plantator uzyskał zezwolenie po bezprawnym rozpoczęciu uprawy tytoniu — wymierza się jedynie karę pieniężną porządkową.

§ 4. Za sprawcę uprawy tytoniu uważa się właściciela, dzierżawcę lub użytkownika gruntu, na którym rosną rośliny tytoniowe, chyba by komu innemu winę przypisać należało.

§ 5. Nie podlega karze, kto zniszczy plantację zanim władza dowiedziała się o niej.

Art. 56. § 1. Kto, będąc plantatorem upoważnionym, surowiec przez siebie wytworzony zataja lub zbywa osobie trzeciej,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 100 do 250 złotych za każdy rozpoczęty kilogram. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Kary aresztu nie orzeka się wobec pomocnika i podżegacza, tudzież gdy ilość zatajonego przez plantatora surowca tytoniowego nie przekracza jednego kilograma.

Art. 57. § 1. Kto:

a) bezprawnie wytwarza lub przerabia wyroby tytoniowe;

b) zbywa wyroby tytoniowe wytworzone lub przerobione do własnego użytku;

c) nabywa, przechowuje lub transportuje wyroby tytoniowe, pochodzące z prywatnego wyrobu lub przerobu, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 300 do 1.000 zł za każdy rozpoczęty kilogram surowca i wyrobu. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Kary aresztu nie orzeka się, jeżeli wyroby fabrykowane z tytoniu monopolowego.

Art. 58. Kto nie zgłasza zapasów, za które należy się dopłata z powodu podwyższenia cen wyrobów tytoniowych,

podlega karze grzywny w wysokości od 2 do 4-krotnej dopłaty, należnej od nie zgłoszonych wyrobów. Wyroby nie zgłoszone podlegają przypadkowi.

Art. 59. Kto wbrew przepisom o monopolu tytoniowym:

a) wydaje lub wyprowadza z pomieszczeń monopolowych surowiec lub wyroby tytoniowe;

b) usuwa surowiec lub wyroby tytoniowe z transportu, przeznaczonego do pomieszczeń monopolowych, za granicę lub na obszar W. M. Gdańska,

podlega karze grzywny od 500 do 1.000 złotych za każdy rozpoczęty kilogram surowca lub wyrobu w ten sposób wydanego, wyprowadzonego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 60. Kto bez zezwolenia wytwarza surogat tytoniu,

podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości surogatu. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 61. § 1. Kto uszczupla dochód, zastrzeżony Skarbowi Państwa na zasadzie przepisów o monopolu tytoniowym,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 55—60, karze grzywny od 5 do 10-krotnej należności uszczuplonej. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 62. § 1. Kto umyślnie i bezprawnie nabywa, przechowuje lub transportuje surowiec tytoniowy, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 25 do 250 złotych za każdy rozpoczęty kilogram.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje lub transportuje tytoń pochodzenia zagranicznego lub gdańskiego, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia, podlega, jeżeli nie wykaze, że zachował przy tym właściwe przepisy, karom określonym w art. 49 lub 206.

§ 3. Wyroby polskiego monopolu tytoniowego wywiezione za granicę lub na obszar W. M. Gdańska i wprowadzone bezprawnie z powrotem do kraju, uważa się za tytoń pochodzenia zagranicznego.

§ 4. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 58—61, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 1/4 do 2-krotnej wartości przedmiotu, albo karze grzywny od 20 do 200 zł za każdy rozpoczęty kilogram, jeżeli przedmiotem występku jest surowiec.

§ 5. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 63. Kto sprzedaje monopolowe wyroby tytoniowe po cenie innej, niż taryfowa, podlega karze grzywny w wysokości od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 64. Kto posiada w obrocie handlowym wyroby tytoniowe w stanie innym niż wypuszczone do obrotu, podlega karze grzywny od 25 do 250 zł od każdego rozpoczętego kilograma takich wyrobów. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 65. Kto narusza inne przepisy o monopolu tytoniowym, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział piąty.

Naruszenie przepisów o monopolu spirytusowym i sprzedaży napojów alkoholowych.

Art. 66. § 1. Kto:

- a) wyrabia spirytus bez zezwolenia;
- b) odkaża spirytus skażony, albo wydziela spirytus z produktu zawierającego spirytus skażony, albo w jakikolwiek inny sposób ukrywa lub osłabia działanie środka skażającego, podlega karze aresztu do roku i grzywny od 2.000 do 50.000 złotych.

§ 2. Jeżeli sprawca działa w celach zarobkowych,

podlega karze więzienia do lat 3 i grzywny od 10.000 do 200.000 złotych.

§ 3. Karom określonym w § 2 podlega, kto umyślnie zbywa spirytus pochodzący z niedozwolonego wyrobu, przetworzenia lub odkażenia.

§ 4. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje spirytus pochodzący z niedozwolonego wyrobu, przetworzenia lub odkażenia, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 20 do 40-krotnej opłaty monopolowej od każdego rozpoczętego litra.

§ 5. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 67. § 1. Kto zataja ilość wyrobionego, odwodnionego lub oczyszczonego spirytusu, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 2.000 do 100.000 złotych. Spirytus podlega przypadkowi.

§ 2. Zatajenie zachodzi w szczególności:

a) gdy w czasie wyrobu, oczyszczania lub odwadniania uchylono spirytus spod kontroli przez odprowadzenie płynu lub pary alkoholowej, albo przez jakiegokolwiek inne działanie;

b) gdy spowodowano wadliwe działanie przyrządu kontroli mierniczej lub korzystano z wadliwego działania tego przyrządu;

c) gdy spirytus zmagazynowano w pomieszczeniu na ten cel nie przeznaczonym;

d) gdy nie zapisano do ksiąg kontrolnych całej ilości alkoholu wyrobionego, oczyszczonego lub odwodnionego.

§ 3. Kary aresztu nie orzeka się, jeżeli zatajenia dokonano w sposób określony w § 2 pkt c) i d).

Art. 68. Kto zmienia w użyciu przeznaczenie spirytusu w sposób, uzasadniający pobranie wyższej ceny od zapłaconej,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy ceny. Spirytus podlega przypadkowi.

Art. 69. Kto nie zgłasza zapasów, od których należy się dopłata z powodu podwyższenia cen spirytusu lub wyrobów spirytusowych,

podlega karze grzywny w wysokości od 2 do 4-krotnej dopłaty, należnej od nie zgłoszonych zapasów. Zapasy nie zgłoszone podlegają przypadkowi.

Art. 70. Kto w celach zarobkowych przerabia, oczyszcza lub odwadnia spirytus bez zezwolenia, podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 71. § 1. Kto uruchamia przedsiębiorstwo wyrobu, oczyszczania, odwadniania lub przerobu spirytusu przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową.

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Wyroby i produkty przygotowane podlegają przypadkowi.

§ 2. Tym samym karom podlega, kto wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu przedsiębiorstwa wyrabia, oczyszcza, odwadnia lub przerabia spirytus.

Art. 72. § 1. Kto uszczupla dochód, zastrzeżony Skarbowi Państwa na zasadzie przepisów o monopolu spirytusowym, podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 66—71, karze grzywny od 5 do 10-krotnej należności uszczuplonej. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 2. Jeżeli czyn, określony w § 1, popełniony został przez usunięcie spirytusu z zakładu, magazynu lub transportu, sprawca podlega nadto karze aresztu do 6 miesięcy.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 73. § 1. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 67, 70—72, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej najwyższej ceny monopolowej spirytusu.

§ 2. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 68, 69, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 2 do 10-krotnej różnicy cen spirytusu.

§ 3. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 74. Kto przez zgłoszenie nieprawdziwych danych o wywozie za granicę lub na obszar W. M. Gdańska spirytusu albo artykułów zawierających spirytus lub wyprodukowanych przy użyciu spirytusu — naraża Skarb Państwa na nienależny zwrot opłaty monopolowej, podlega karze grzywny od 10 do 20-krotnej kwoty, która niesłusznie podlegałaby zwrotowi.

Art. 75. Kto bez zgody władzy skarbowej odstępuje innej osobie spirytus, który nabył po niższej cenie na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego, podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej najwyższej ceny monopolowej spirytusu od każdego rozpoczętego litra. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 76. Kto bezprawnie wyrabia, posiada, zbywa lub nabywa urządzenia do wyrobu, oczyszczania lub odwadniania spirytusu, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny od 200 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 77. Kto sprowadza na obszar niewłaściwy, albo wprowadza do obrotu na obszarze niewłaściwym, lub posiada na tym obszarze wyroby monopolu spirytusowego, przeznaczone do sprzedaży na określonym tylko obszarze Państwa, podlega karze grzywny od 50 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 78. Kto sprzedaje wyroby monopolu spirytusowego po cenie innej od ustalonej przepisami, podlega karze grzywny w wysokości od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 79. Kto bez zezwolenia sprzedaje spirytus lub napoje alkoholowe, podlega karze grzywny od 50 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 80. Kto w zakładzie handlowym:
a) przechowuje spirytus lub napoje alkoholowe, nie mając zezwolenia na sprzedaż tych produktów;
b) przechowuje albo sprzedaje spirytus lub napoje alkoholowe w stanie innym niż wypuszczone do obrotu, podlega karze grzywny od 20 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 81. § 1. Kto uchyla się od obowiązku mieszania spirytusu z płynnymi materiałami napędowymi, podlega karze grzywny w wysokości od 3 do 10-krotnej ceny spirytusu, którego według przepisów użyć należało do mieszanki napędowej.

§ 2. Kto przy sporządzaniu materiałów napędowych używa składników niezgodnie z przepisami, podlega karze grzywny od 100 do 10.000 złotych. Mieszanka podlega przypadkowi, jeżeli nie można jej doprowadzić do stanu przez przepisy wymaganego.

Art. 82. Kto narusza inne przepisy o monopolu spirytusowym i sprzedaży napojów alkoholowych, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział szósty.

Naruszenie przepisów o monopolu solnym.

Art. 83. Kto bezprawnie wprowadza sól lub solankę do obrotu, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 84. Kto usuwa z soli środek skażający, albo w jakikolwiek inny sposób ukrywa lub osłabia działanie środka skażającego, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 5 do 10-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej, albo jednej z tych kar. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 85. Kto zmienia w użyciu przeznaczenie soli w sposób uzasadniający pobranie wyższej ceny monopolowej od zapłaconej, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy ceny. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 86. Kto wbrew przepisom przetwarza w jakikolwiek sposób sól w celu dalszej odprzedaży, podlega karze grzywny od 3 do 5-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 87. Kto usuwa podczas transportu sól, od której nie uiszczono opłaty monopolowej, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 88. Kto nie zgłasza zapasów, od których należy się dopłata z powodu podwyższenia cen soli, podlega karze grzywny w wysokości od 2 do 4-krotnej dopłaty, należnej od nie zgłoszonych zapasów. Zapasy nie zgłoszone podlegają przepisowi.

Art. 89. § 1. Kto uszczupla dochód, zastrzeżony Skarbowi Państwa na zasadzie przepisów o monopolu solnym, podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 83—88, karze grzywny od 5 do 10-krotnej należności uszczuplonej. Przedmiot występku podlega przepisowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 90. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 83 — 89, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej opłaty monopolowej. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 91. Kto bez zgody władzy skarbowej odstępuje innej osobie sól, którą nabył po niższej cenie na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego, podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej najwyższej ceny monopolowej soli od każdego rozpoczętego kilograma. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 92. Kto sprzedaje sól po cenie innej od ustalonej przepisami, podlega karze grzywny w wysokości od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 93. Kto narusza inne przepisy o monopolu solnym, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział siódmy.

Naruszenie przepisów o monopolu zapalczanym i opodatkowaniu zapalniczek.

Art. 94. § 1. Kto bez zezwolenia wyrabia zapalki lub zapalniczki, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej od wyrobionych przedmiotów.

§ 2. Jeżeli sprawca wyrabia inne przedmioty, objęte monopolu zapalczanym, podlega karze grzywny od 50 do 10.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 95. Kto bez zgłoszenia wyrabia zapalniczki ze złota i srebra, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od wyrobionych zapalniczek. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 96. § 1. Kto wbrew przepisom o monopolu zapalczanym:

a) wydaje lub wyprowadza z pomieszczeń fabrycznych przedmioty, objęte przepisami o monopolu zapalczanym;

b) usuwa takie przedmioty z transportu, przeznaczonego za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej albo od 5 do 10-krotnego podatku od przedmiotów w ten sposób wydanych, wyprowadzonych lub usuniętych.

§ 2. Jeżeli czyn, określony w § 1, dotyczy przedmiotów monopolu zapalczanego, na które nie jest ustanowiona opłata monopolowa, sprawca podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 97. § 1. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 94 — 96, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej opłaty monopolowej, albo od 2 do 4-krotnego podatku.

§ 2. Jeżeli przedmiot nie podlega opłacie ani podatku, wymierzyć należy karę grzywny od 20 do 5.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 98. Kto posiada w obrocie handlowym zapalki w opakowaniach, nie zaopatrzonych w przepisane oznaczenia, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej od tych zapalek. Przedmiot występku podlega przepisowi.

Art. 99. Kto zbywa, nabywa lub posiada zapalniczki, nie zaopatrzone w znaczek podatkowy,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej opłaty monopolowej od tych zapalniczek. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 100. Kto posiada w obrocie handlowym kamyczki zapalowe w opakowaniach, nie zaopatrzonych w przepisane opaski, podlega karze grzywny od 20 do 3.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 101. Kto nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty, objęte przepisami o monopolu zapalczanym, a pochodzące z zagranicy lub z W. M. Gdańska, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega, jeżeli nie wykaże, że zostały zgodnie z prawem wprowadzone do kraju, karom określonym w art. 49 lub 206.

Art. 102. Kto narusza inne przepisy o monopolu zapalczanym i opodatkowaniu zapalniczek, podlega karze pieniężnej porządkowej.

R o z d z i a ł ó s m y .

Naruszenie przepisów o monopolu loteryjnym.

Art. 103. § 1. Kto:

- a) urządza lub prowadzi loterię bez zezwolenia;
 - b) uczestniczy na obszarze Państwa Polskiego w działalności loterii zagranicznej;
 - c) premiuje losami loteryjnymi inne transakcje;
 - d) sprzedaje losy loterii państwowej po cenie innej od oznaczonej na losie, albo na raty lub dniówki;
 - e) sprzedaje szanse wygrania z poszczególnego losu loterii państwowej,
- podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 100 do 20.000 złotych.

§ 2. Jeżeli loteria, urządzona bez zezwolenia, przeznaczona była na cel społeczny, sprawca podlega karze grzywny od 20 do 2.000 złotych.

§ 3. W przypadkach, określonych w § 1 pkt a) — c), podlegają przepadkowi losy, dokumenty i urządzenia loteryjne, oraz wygrane, które na podstawie losów i dokumentów przypadają uczestnikom gry.

Art. 104. Kto bez zezwolenia trudni się zawo-
dowo sprzedażą losów loterii państwowej, podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych. Losy nie sprzedane podlegają przepadkowi.

Art. 105. Kto powiększa kapitał gry loteryjnej ponad kwotę, wskazaną w zezwoleniu, podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej.

Art. 106. Kto narusza inne przepisy o monopolu loteryjnym, podlega karze pieniężnej porządkowej.

R o z d z i a ł d z i e w i a t y .

Naruszenie przepisów o sztucznych środkach słodzących.

Art. 107. § 1. Kto bez zezwolenia lub wbrew warunkom zezwolenia wyrabia lub przerabia sztuczne środki słodzące, podlega karze aresztu do roku i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Tym samym karom podlega, kto wbrew przepisom wydaje z wytwórni sztuczne środki słodzące.

Art. 108. § 1. Kto bez zezwolenia nabywa, przechowuje lub transportuje sztuczne środki słodzące, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 500 do 5.000 złotych.

§ 2. Kary aresztu nie orzeka się w przypadku nabycia sztucznych środków słodzących u upoważnionego sprzedawcy.

§ 3. Kto mając zezwolenie na sprzedaż sztucznych środków słodzących, sprzedaje środki te osobie nie uprawnionej do ich nabycia, podlega karze aresztu do miesiąca i grzywny od 100 do 5.000 złotych.

§ 4. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 109. Kto w przedsiębiorstwie używa bez zezwolenia sztucznych środków słodzących do wyrobu artykułów żywności, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 500 do 10.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 110. Kto narusza inne przepisy o sztucznych środkach słodzących, podlega karze pieniężnej porządkowej.

R o z d z i a ł d z i e s i a t y .

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu piwa.

Art. 111. Kto wyrabia piwo bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej, podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 112. Kto:

- a) uruchamia wytwórnię piwa przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;
- b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej warkę piwną przed potwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową;
- c) wyrabia piwo wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu w browarze,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Piwo, produkty do warki przygotowane podlegają przypadkowi.

Art. 113. § 1. Kto całej ilości wyrobionej brzezki lub piwa nie zapisuje do właściwych ksiąg, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od nie zapisanej ilości.

§ 2. Przy wymiarze kary ilość brzezki przyjmuje się za równą ilości piwa.

Art. 114. Kto przechowuje gotowe piwo w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tak przechowywanego piwa. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 115. Kto wyrabia piwo, podlegające wyższej stopie podatkowej od zgłoszonego do wyrobu, i okoliczności tej nie uwidacznia we właściwych księgach,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku od piwa wyrobionego a zgłoszonego.

Art. 116. § 1. Kto wbrew przepisom dodaje jakiegokolwiek produkty do gotowego piwa lub brzezki piwnej,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku.

§ 2. Przy wymiarze kary ilość brzezki przyjmuje się za równą ilości piwa.

Art. 117. Kto:

a) wydaje piwo z pomieszczeń browaru bez zapisania do właściwej księgi;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia piwa od podatku;

c) usuwa podczas transportu piwo, od którego nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od piwa w ten sposób wydanego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 118. § 1. Kto uszczupla podatek od piwa,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 111 — 117, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 119. Kto uszczupla podatek od ekstraktów do wyrobu piwa sposobem domowym,

podlega karze grzywny od 3 do 5-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 120. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje przedmioty pochodzące z występku określonego w art. 111 — 119, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 121. Kto wbrew zarządzeniu władzy skarbowej wydaje piwo z browaru bez uprzedniego uiszczenia podatku,

podlega karze grzywny od 2 do 5-krotnej kwoty nie uiszczonego podatku. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 122. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu piwa,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

R o z d z i a ł j e d e n a s t y .

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu wina i miodu syconego (napojów winnych).

Art. 123. Kto wyrabia napoje winne bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej, podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 124. Kto:

a) uruchamia wytwórnię napojów winnych przed zatwierdzeniem urzędziei przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób napojów winnych przed zatwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową;

c) wyrabia napoje winne wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni, podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Napoje, produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przypadkowi.

Art. 125. § 1. Kto całej ilości wyrobionych napojów winnych lub półfabrykatów nie zapisuje do właściwych ksiąg,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od nie zapisanej ilości.

§ 2. Półfabrykaty uważa się za napoje winne tego gatunku, jaki zgłoszono do wyrobu.

Art. 126. § 1. Kto przechowuje napoje winne lub półfabrykaty w innych pomieszczeniach niż przeznaczone w wytwórni na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tak przechowywanych napojów. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

§ 2. Przepis art. 125 § 2 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 127. Kto wypuszcza do wolnego obrotu lub posiada w celu dalszej odprzedaży butelki wina

musującego bez opasek podatkowych albo z opaskami używanymi lub uszkodzonymi,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 128. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie napoje winne zwolnione od podatku, a nabyte na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia napojów winnych od podatku;

c) usuwa podczas transportu napoje winne, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od napojów winnych w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 129. Kto wbrew przepisom podwyższa w napojach winnych zawartość alkoholu ponad normę, która była podstawą opodatkowania,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 130. Kto bez zgłoszenia wyrabia do użytku we własnym gospodarstwie napoje winne w ilości ponad normę wolną od podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od ilości wyrobionej ponad normę. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 131. § 1. Kto uszczupla podatek od napojów winnych,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 123 — 130, karze grzywny od 5 do 10-krotnego uszczuplonego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 132. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje napoje winne pochodzące z występku określonego w art. 123 — 131, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 133. Kto umyślnie zbywa, nabywa, przechowuje lub transportuje opaski podatkowe zdjęte z butelek z winem musującym,

podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 134. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu napojów winnych,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwunasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu drożdży.

Art. 135. Kto bez zezwolenia wyrabia drożdże, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 136. Kto:

a) uruchamia wytwórnię drożdży przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób drożdży przed zatwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową;

c) wyrabia drożdże wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Drożdże, produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 137. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg drożdży, które wyszły spod prasy;

b) przechowuje nie obanderolowane drożdże w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od drożdży nie zważonych, nie zapisanych lub niewłaściwie przechowywanych.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 138. Kto wypuszcza do wolnego obrotu albo posiada w celu dalszej odprzedaży:

a) drożdże w stanie płynnym lub nie sformowanymi;

b) drożdże w stanie sformowanym, lecz bez opasek podatkowych, albo z opaskami używanymi lub uszkodzonymi,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 139. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie drożdże zwolnione od podatku, a nabyte na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia drożdży od podatku;

c) usuwa podczas transportu drożdże, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od drożdży w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 140. § 1. Kto uszczupla podatek od drożdży,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 135 — 139, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 141. Kto dodaje do drożdży mączkę (skrobień), drożdże piwne lub jakiegokolwiek inne surogaty, podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 142. Kto zbywa, nabywa, przechowuje lub transportuje używane opaski podatkowe, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Opaski podlegają przepadkowi.

Art. 143. Kto sprzedaje drożdże po cenie innej od ustalonej przepisami, podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 144. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu drożdży, podlega karze pieniężnej porządkowej.

R o z d z i a ł t r z y n a s t y .

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu kwasu octowego.

Art. 145. Kto bez zezwolenia wyrabia lub oczyszcza kwas octowy, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 146. Kto:

a) uruchamia wytwórnię lub zakład oczyszczania kwasu octowego przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni lub w zakładzie oczyszczania, prawnie uruchomionych, wyrób lub oczyszczanie kwasu octowego przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie lub o oczyszczaniu;

c) wyrabia lub oczyszcza kwas octowy wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni lub zakładu,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Kwas, produkty do jego wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 147. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionego lub oczyszczonego kwasu octowego;

b) przechowuje kwas octowy w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu octowego nie zważonego, nie zapisanego lub niewłaściwie przechowywanego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 148. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie kwas, zwolniony od podatku, a nabyty na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia kwasu octowego od podatku;

c) usuwa podczas transportu kwas, od którego nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu octowego w ten sposób odstąpionego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 149. § 1. Kto uszczupla podatek od kwasu octowego,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 145 — 148, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 150. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje kwas octowy pochodzący z występku określonego w art. 145 — 149, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 151. Kto narusza przepisy o rozlewie kwasu octowego,

podlega karze grzywny od 50 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 152. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu kwasu octowego,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

R o z d z i a ł c z t e r n a s t y .

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu kwasu węglowego.

Art. 153. Kto wyrabia kwas węglowy bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej, podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 154. Kto:

a) uruchamia wytwórnię kwasu węglowego przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób kwasu węglowego przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie;

c) wyrabia kwas węglowy wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Kwas, produkty do wyrobu jego przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 155. Kto:

- a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionego kwasu węglowego;
- b) przechowuje kwas węglowy w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu węglowego nie zważonego, nie zapisanego lub niewłaściwie przechowywanego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 156. Kto:

- a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie kwas zwolniony od podatku, a nabyty na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;
- b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia kwasu węglowego od podatku;
- c) usuwa podczas transportu kwas, od którego nie uiszczono podatku, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od kwasu węglowego w ten sposób odstąpionego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 157. § 1. Kto uszczupla podatek od kwasu węglowego,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 153 — 156, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 158. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje kwas węglowy pochodzący z występku określonego w art. 153 — 157, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 159. Kto narusza zakaz używania do wyrobu napojów gazowanych innego kwasu węglowego niż skroplonego z butli stalowych,

podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 160. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu kwasu węglowego,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział piętnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu cukru (cukru i cukru skrobiowego).

Art. 161. § 1. Kto:

- a) wyrabia cukier bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej,

b) odkaża cukier lub osłabia działanie środka skażającego, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych.

§ 2. Jeżeli cukier wyrabiano sposobem domowym i do własnego użytku, sprawca podlega karze grzywny od 10 do 5.000 złotych.

§ 3. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 162. Kto:

a) uruchamia wytwórnię cukru przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób cukru przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie;

c) wyrabia cukier wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni, podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Cukier, produkty do wyrobu jego przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 163. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionego cukru;

b) przechowuje cukier w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od cukru nie zważonego, nie zapisanego lub niewłaściwie przechowywanego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 164. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej innej osobie cukier, zwolniony od podatku, a nabyty na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia cukru od podatku;

c) usuwa podczas transportu cukier, od którego nie uiszczono podatku, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od cukru w ten sposób odstąpionego, użytego lub usuniętego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 165. § 1. Kto uszczupla podatek od cukru,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 161 — 164, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 166. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje cukier pochodzący z występku określonego w art. 161 — 165, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 167. Kto przez zgłoszenie nieprawdziwych danych o wywozie przetworów cukrowych za granicę lub na obszar W. M. Gdańska naraża Skarb Państwa na nienależny zwrot podatku od cukru, podlega karze grzywny od 10 do 20-krotnej kwoty podatku bezprawnie żądanej lub otrzymanej.

Art. 168. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu cukru, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział szesnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu olejów mineralnych.

Art. 169. Kto bez zezwolenia wyrabia oleje mineralne, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 170. Kto uruchamia wytwórnię olejów mineralnych przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową, podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Przetwory, ropa i gaz podlegają przepadkowi.

Art. 171. Kto całej ilości wyrobionych olejów mineralnych nie zapisuje do właściwych ksiąg, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od nie zapisanej ilości.

Art. 172. Kto:

a) odstępuje bez zgody władzy skarbowej oleje mineralne zwolnione całkowicie lub częściowo od podatku, a nabyte na podstawie zezwolenia dla siebie otrzymanego;

b) zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę do zwolnienia olejów mineralnych od podatku w całości lub w części;

c) usuwa podczas transportu oleje mineralne, od których nie uiszczono podatku, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego całkowitego lub częściowego podatku od olejów mineralnych w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 173. Kto poza wytwórnią zmienia przez mieszanie pierwotne właściwości olejów mineralnych, które stanowiły podstawę opodatkowania, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej różnicy podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 174. § 1. Kto uszczupla podatek od olejów mineralnych, podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 169 — 173, karze grzywny

od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi. § 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 175. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje oleje mineralne pochodzące z występku określonego w art. 169 — 174, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 176. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu olejów mineralnych, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział siedemnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu tłuszczów.

Art. 177. Kto wyrabia tłuszcze bez zgłoszenia wytwórni władzy skarbowej, podlega karze grzywny od 1.000 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 178. Kto:

a) uruchamia wytwórnię tłuszczów przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową;

b) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób tłuszczów przed złożeniem władzy skarbowej zawiadomienia o wyrobie;

c) wyrabia tłuszcze wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni, podlega karze grzywny od 500 do 10.000 złotych. Tłuszcze i produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 179. Kto:

a) nie poddaje zważeniu lub nie zapisuje do właściwych ksiąg wyrobionych tłuszczów;

b) przechowuje tłuszcze w innych pomieszczeniach niż przeznaczone w wytwórni na ten cel, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tłuszczów nie zważonych, nie zapisanych lub niewłaściwie przechowywanych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 180. Kto usuwa podczas transportu tłuszcze, od których nie uiszczono podatku, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku od tłuszczów w ten sposób usuniętych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 181. § 1. Kto uszczupla podatek od tłuszczów, podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 177 — 180, karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

§ 2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w § 1.

Art. 182. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje tłuszcze pochodzące z występku określonego w art. 177 — 181, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia, podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 183. Kto wprowadza do obrotu handlowego lub w obrocie tym posiada tłuszcze, nie odpowiadające przepisom, podlega karze grzywny od 100 do 3.000 złotych. Tłuszcze podlegają przepadkowi.

Art. 184. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu tłuszczów, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział osiemnasty.

Naruszenie przepisów o opłacie od kart do gry.

Art. 185. Kto uszczupla opłatę od kart do gry, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnej uszczuplonej opłaty. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 186. Kto narusza inne przepisy o opłacie od kart do gry, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dziewiętnasty.

Naruszenie przepisów o opodatkowaniu węgla.

Art. 187. W zakresie naruszenia przepisów o opodatkowaniu węgla stosuje się odpowiednio przepisy art. 185 i 186.

Art. 188. Kto zmienia w użyciu cel, który stanowił podstawę zwolnienia węgla od podatku, podlega karze grzywny od 5 do 10-krotnego podatku uszczuplonego. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Rozdział dwudziesty.

Naruszenie przepisów o opłatach od wyrobu, przetworu, oczyszczania, magazynowania i sprzedaży artykułów monopolowych lub podlegających podatkowi (opłaty patentowe).

Art. 189. Kto prowadzi przedsiębiorstwo, nie uiszcivszy przepisanej opłaty patentowej, podlega karze grzywny od 1/2 do 2-krotnej opłaty nie uiszczonej.

Art. 190. Kto uiszcza opłatę patentową po terminie przepisem określonym, lecz przed wszczęciem postępowania karnego, albo kto narusza inne przepisy o opłatach patentowych, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwudziesty pierwszy.

Naruszenie przepisów o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Art. 191. § 1. Kto wykracza przeciw przepisom o obowiązku zatrzymywania w magazynach cukrowni określonych ilości cukru, podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala brakującego zapasu cukru.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli brakujący zapas nie przekracza ubytku wolnego od opodatkowania w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

Art. 192. Kto przekracza wyznaczone kontyngenty wywozowe cukru, podlega karze grzywny od 50 do 100 złotych od każdego rozpoczętego kwintala cukru, wypuszczonego do obrotu ponad kontyngent.

Art. 193. Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej przepisami, podlega karze grzywny od 50 do 100-krotnej różnicy ceny.

Art. 194. Kto narusza przepisy:

- a) o warunkach dysponowania przez cukrownie cukrem, nie objętym kontyngentem wewnętrznym;
- b) o opłatach specjalnych związanych z gospodarką cukrową;
- c) o zaliczaniu cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, oraz o przeliczaniu cukru surowego na cukier biały;
- d) o warunkach, jakim powinien odpowiadać cukier wprowadzony do obrotu oraz jego opakowanie,

podlega karze grzywny od 100 do 50.000 złotych.

Art. 195. Kto narusza inne przepisy o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej, podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwudziesty drugi.

Naruszenie przepisów o obrocie papierami premiovymi.

Art. 196. Kto uczestniczy w niedozwolonych transakcjach obcokrajowymi papierami premiovymi, podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 500 do 50.000 złotych. Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 197. Kto bez zezwolenia sprzedaje papiery premiowe,
podlega karze grzywny od 100 do 10.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 198. Kto:

a) sprzedaje szanse wygrania na poszczególne papiery premiowe;

b) premiuje takimi papierami inne tranzakcje,
podlega karze grzywny od 100 do 5.000 złotych. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 199. Kto narusza inne przepisy o obrocie papierami premiowymi,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

Rozdział dwudziesty trzeci.

Naruszenie przepisów o obrocie towarowym z Wolnym Miastem Gdańskiem.

Art. 200. Kto wprowadza do Państwa Polskiego z W. M. Gdańska towary, od których cło zostało uszczuplone, albo które weszły w W. M. Gdańsku do wolnego obrotu z naruszeniem ograniczeń przywozowych,
podlega karom określonym w art. 44 — 48.

Art. 201. Kto wprowadza do Państwa Polskiego z W. M. Gdańska towary, odprawione w obrocie uszlachetniającym na zasadzie wyjątkowych przepisów obowiązujących na terenie W. M. Gdańska,
podlega karze grzywny od 2 do 4-krotnej kwoty uszczuplonego cła, obliczonego od tych towarów według stanu, w jakim do Polski nadeszły. Towar podlega przypadkowi.

Art. 202. Kto wprowadza do Państwa Polskiego z W. M. Gdańska towary, sprowadzone z za granicy celnej i przeznaczone do spożycia lub użycia na terenie W. M. Gdańska na zasadzie umów lub przepisów specjalnych ustanawiających ulgi dla obszaru gdańskiego,
podlega karze grzywny od 1 do 2-krotnej wartości towaru. Towar podlega przypadkowi.

Art. 203. § 1. Kto z uchyleniem się od postępowania przekazowego wprowadza do Państwa Polskiego z obszaru W. M. Gdańska towary, objęte w Polsce monopolem, albo podlegające opłacie monopolowej lub podatkom spożywczym,
podlega karze grzywny od 4 do 8-krotnej opłaty monopolowej lub podatku od tych towarów.

§ 2. Jeżeli na towary, objęte w Polsce monopolem, nie jest ustanowiona opłata monopolowa, wymierza się grzywnę od 100 do 5.000 złotych.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się do towarów, które zostały wytworzone na obszarze W. M. Gdańska, jak i do tych, które zostały wprowadzone prawnie do obrotu na obszarze Wolnego Miasta.

§ 4. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 204. Kto z uchyleniem się od postępowania przekazowego wprowadza do Państwa Polskiego z obszaru W. M. Gdańska sztuczne środki słodzące, wytworzone lub dopuszczone do wolnego obrotu na tym obszarze,
podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny od 2 do 5-krotnej wartości sztucznych środków słodzących. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 205. Kto naraża Skarb Państwa na uszczuplenie opłaty monopolowej lub podatku spożywczego od towarów przywożonych z W. M. Gdańska w postępowaniu przekazowym,
podlega karze grzywny od 4 do 8-krotnej uszczuplonej opłaty monopolowej lub podatku spożywczego. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 206. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje towar pochodzący z występku określonego w art. 201 — 205, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 62 § 2 lub 101, karze grzywny od 2 do 4-krotnej opłaty monopolowej, albo od 2 do 4-krotnego podatku. Przedmiot występku podlega przypadkowi.

Art. 207. Kto narusza inne przepisy o obrocie towarowym z W. M. Gdańskiem,
podlega karze pieniężnej porządkowej.

CZĘŚĆ II.

POSTĘPOWANIE KARNE SKARBOWE.

DZIAŁ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 208. § 1. Postępowanie w sprawach o przestępstwa podlegające prawu niniejszemu odbywa się według poniższych przepisów.

§ 2. Przepisy te stosuje się również do osób podlegających lub poddanych sądownictwu wojskowemu.

Art. 209. § 1. Orzecznictwo sprawują:

a) sądy powszechne — w sprawach o występkę skarbowe, zagrożone zasadniczą karą pozbawienia wolności;

b) władze skarbowe — w sprawach o pozostałe przestępstwa skarbowe.

§ 2. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego właściwości sądu z przestępstwem podlegającym właściwości władz skarbowych, każda z tych władz orzeka w zakresie swej właściwości.

Art. 210. Sprawy, określone w art. 209 § 1 lit. b) należą jednak do wyłącznej właściwości sądów:

1) jeżeli przez jeden i ten sam czyn naruszono, prócz przepisów uzasadniających właściwość

władz skarbowych, również inne przepisy, których naruszenie podlega ściganiu sądowemu (zbieg ustaw);

2) jeżeli oskarżony w sprawie jest nieletni;

3) jeżeli zachodzą wątpliwości co do poczytalności oskarżonego;

4) jeżeli sąd zastosował środek zapobiegawczy wobec oskarżonego;

5) jeżeli władza skarbową II instancji za zezwoleniem Ministra Skarbu przekazuje sprawę do postępowania sądowego.

Art. 211. Sąd właściwy na podstawie przepisów art. 209 i 210 dla jednego z oskarżonych staje się właściwy dla współoskarżonych, choćby wobec nich nie zachodziły okoliczności uzasadniające właściwość sądową.

Art. 212. Sąd nie przestaje być właściwym, choćby w toku postępowania sądowego odpadły przyczyny uzasadniające początkowo tę właściwość.

Art. 213. § 1. Orzeczenie wydane przez władzę skarbową względem osoby, która w danej sprawie podlega orzecznictwu sądów, jest z mocy prawa nieważne.

§ 2. Nieważność stwierdza postanowieniem sąd z własnej inicjatywy lub na wniosek stron.

Art. 214. § 1. Władza skarbową jest właściwa do prowadzenia dochodzeń także w sprawach, których rozpoznanie należy do właściwości sądów.

§ 2. W sprawach należących do właściwości sądu, o wszczęciu dochodzeń zawiadamia się właściwego prokuratora, który może objąć dochodzenie i prowadzić je bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem policji, władz skarbowych lub ich organów wykonawczych.

§ 3. Jeżeli sąd zastosował środek zapobiegawczy, prokurator z mocy prawa obejmuje dochodzenie.

§ 4. Objęcie dochodzenia przez prokuratora wyłącza właściwość władzy skarbowej.

Art. 215. Osoba odpowiedzialna posiłkowo (art. 30) lub zastępczo (art. 34) korzysta w toku całego postępowania z uprawnień służących oskarżonemu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 216. § 1. Osoba trzecia może dochodzić swych roszczeń do przedmiotów, podlegających zajęciu lub przypadkowi w drodze postępowania, określonego prawem niniejszym (interwencja).

§ 2. Niezgłoszenie interwencji powoduje wygaśnięcie praw osoby trzeciej do powyższych przedmiotów, chyba że osoba ta w procesie cywilnym przeciw Skarbowi Państwa wykaże, iż bez własnej winy nie mogła zgłosić interwencji we właściwym czasie. W tym przypadku odpowiedzialność Skarbu Państwa ocenia się według przepisów kodeksu zobowiązań o niesłusznym zbożaceniu.

§ 3. Powództwo, przewidziane w § 2, musi być wytoczone w ciągu trzech miesięcy licząc od dnia,

w którym powód dowiedział się o prawomocnym orzeczeniu o przypadku, nie później jednak jak przed upływem lat dwóch od prawomocności tego orzeczenia.

Art. 217. § 1. Na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu wpływają kwoty:

a) z kar nakładanych przez władze skarbowe;

b) ze sprzedaży przedmiotów, niezależnie od tego czy ich przypadek orzekł sąd lub władza skarbową.

§ 2. Na rachunek budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości wpływają kwoty z grzywien i kar pieniężnych nakładanych przez sądy.

DZIAŁ II.

POSTĘPOWANIE PRZED WŁADZAMI SKARBOWYMI.

Rozdział pierwszy.

Właściwość.

Art. 218. § 1. Władza skarbową I instancji rozpoznaje sprawy:

a) o wykroczenia skarbowe;

b) o występki skarbowe, jeżeli najwyższa zasadnicza kara grzywny grożąca za dany czyn nie przekracza 3.000 złotych.

§ 2. Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w drodze rozporządzeń zmieniać powyższą granicę dla całego Państwa lub dla jego części.

Art. 219. Władze skarbowe II instancji rozpoznają:

a) sprawy o występki skarbowe, nie należące do właściwości władz skarbowych I instancji;

b) sprawy, w których dochodzenie prowadziły władze skarbowe II instancji;

c) środki odwoławcze od orzeczeń i postanowień władz skarbowych I instancji.

Art. 220. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzeń, które z władz skarbowych I i II instancji uprawnione są do orzecznictwa.

Art. 221. Minister Skarbu rozpoznaje środki odwoławcze od orzeczeń i postanowień władz skarbowych II instancji oraz orzeka w innych przypadkach wskazanych w prawie niniejszym.

Art. 222. § 1. Właściwą miejscowo jest przede wszystkim władza skarbową okręgu, w którym przestępstwo popełniono.

§ 2. Przestępstwo uważa się za popełnione w tym miejscu, gdzie wykonano działanie przestępne, albo gdzie skutek przestępny nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić.

§ 3. Jeżeli przestępstwo popełniono w okręgu kilku władz skarbowych, właściwą jest ta z nich, która najpierw wszczęła postępowanie.

Art. 223. § 1. Jeżeli w chwili wszczęcia postępowania nie można ustalić miejsca popełnienia przestępstwa, właściwą jest władza skarbową okręgu, w którym oskarżony mieszka.

§ 2. Gdy miejsce zamieszkania oskarżonego na obszarze Państwa Polskiego nie jest znane, właściwą jest władza skarbową okręgu, w którym przestępstwo wykryto.

Art. 224. § 1. Jeżeli w chwili wszczęcia sprawy nie można ustalić właściwości władz skarbowych na podstawie art. 222 i 223, albo jeżeli ważne względy za tym przemawiają, Minister Skarbu wyznacza władzę skarbową, która ma sprawę rozpoznać.

§ 2. Powyższe uprawnienie może Minister Skarbu przelewać na władzę skarbową II instancji.

Art. 225. Władza skarbową miejscowo właściwą dla sprawców przestępstwa jest również właściwa dla podlegaczy, pomocników oraz innych osób, których działanie przestępne pozostaje w ścisłym związku z działaniem sprawcy, jeżeli postępowanie przeciw nim toczy się jednocześnie.

Art. 226. § 1. Jeżeli tę samą osobę oskarżono o kilka przestępstw skarbowych, a sprawy należą do właściwości różnych władz skarbowych tego samego rodzaju i tego samego rzędu, właściwą jest władza, która najpierw wszczęła postępowanie.

§ 2. Jeżeli sprawy należą do właściwości władz skarbowych różnego rodzaju lub różnego rzędu, każda z władz orzeka odrębnie w zakresie swej właściwości.

Art. 227. § 1. Władza skarbową właściwą według art. 225 i 226 może wyłączyć sprawę co do danego oskarżonego lub danego przestępstwa, jeśli uzna, że odrębne jej rozpoznanie przyczyni się do uproszczenia lub przyspieszenia postępowania.

§ 2. Wyłączona sprawa przechodzi do władzy właściwej według zasad ogólnych.

Art. 228. § 1. Orzeczenie wydane przez władzę skarbową niższego rzędu lub innego rodzaju z obrazą przepisów o właściwości rzeczowej jest z mocy prawa nieważne.

§ 2. Orzeczenie władzy skarbowej wyższego rzędu, wydane w zakresie działania władzy skarbowej tego samego rodzaju, lecz niższego rzędu, nie jest z tego powodu nieważne.

Art. 229. § 1. Do prowadzenia dochodzenia właściwe są władze skarbowe I instancji oraz organa wykonawcze władz skarbowych wedle zasad, które ustala rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości.

§ 2. W sprawach wyjątkowego znaczenia prowadzenie dochodzeń może objąć władza skarbową II instancji.

Rozdział drugi.

Wyłączenie urzędnika.

Art. 230. § 1. Urzędnik powinien się wyłączyć od jakiegokolwiek udziału w prowadzeniu sprawy:

1) jeżeli sprawa dotyczy go bezpośrednio;

2) jeżeli jest małżonkiem oskarżonego, odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo, interwenienta, albo ich pełnomocnika lub obrońcy;

3) jeżeli jest krewnym lub powinowatym w linii prostej bez ograniczenia, a w linii bocznej aż do stopnia między dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2), albo jeżeli jest związany z jedną z tych osób z tytułu przysposobienia lub kurateli;

4) jeżeli brał udział w sprawie jako pełnomocnik lub obrońca oskarżonego, odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo albo interwenienta;

5) jeżeli w niższej instancji brał udział w wydaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

§ 2. Powody wyłączenia trwają nawet po ustaniu uzasadniającego je małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 3. Urzędnik powinien się wyłączyć od przeprowadzenia czynności, określonych w rozdziale VIII oraz od udziału w rozstrzygnięciu sprawy, jeżeli w tej samej sprawie był przesłuchany jako świadek lub biegły, albo jeżeli był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy.

Art. 231. Niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 230, bezpośredni przełożony wyłącza urzędnika na jego własne żądanie lub na wniosek strony, jeżeli pomiędzy nim a stroną zachodzi stosunek osobisty tego rodzaju, że mógłby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności.

Rozdział trzeci.

Rozstrzygnięcia, doręczenia, terminy.

Art. 232. § 1. Władza skarbową wydaje rozstrzygnięcia w postaci orzeczeń i postanowień.

§ 2. Orzeczeniem jest rozstrzygnięcie władzy skarbowej, stanowiące o winie, karze albo środku zabezpieczającym.

§ 3. Wszelkie inne rozstrzygnięcia są postanowieniami.

§ 4. W kwestiach nie wymagających rozstrzygnięcia władzy skarbowej — kierownik tej władzy lub przełożony organu wykonawczego władz skarbowych wydaje zarządzenia.

Art. 233. § 1. Każde rozstrzygnięcie powinno zawierać nazwę władzy, wymienienie osoby, do której jest skierowane, datę, osnovę, powołanie się na podstawę prawną, podpis i pieczęć władzy oraz wskazanie terminu i trybu zaskarżenia.

§ 2. Władza skarbową oznajmia swoje rozstrzygnięcia stronom przez doręczenie odpisu.

Art. 234. Przeciw orzeczeniom władzy skarbowej służą środki obrony przewidziane w art. 276, 295 i 296.

Art. 235. § 1. Na postanowienia władzy skarbowej służy zażalenie do jednej bezpośrednio wyższej instancji skarbowej, jeżeli prawo niniejsze inaczej nie stanowi. Termin do zażalenia wynosi siedem dni i jest zawity.

§ 2. Zażalenie nie wstrzymuje wykonania postanowienia, lecz władza, która wydała postanowienie lub władza odwoławcza może wstrzymać wykonanie.

§ 3. Poza tym do zakładania i rozstrzygania zażaleń stosuje się odpowiednio przepis art. 239 §§ 2 i 3.

Art. 236. Rozstrzygnięcia odwoławcze władzy skarbowej oraz rozstrzygnięcia Ministra Skarbu wydane w wykonaniu nadzoru służbowego są ostateczne i nie ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 237. § 1. Oczywiście omyłki pisarskie i rachunkowe w rozstrzygnięciu można zawsze sprostować.

§ 2. Postanowienie sprostowania podpisuje się w ten sam sposób jak akt ulegający sprostowaniu.

Art. 238. § 1. Jeżeli strona ustanowi pełnomocnika lub obrońcę, który złoży pełnomocnictwo pisemne, odpisy rozstrzygnięć należy jemu doręczać.

§ 2. Jeżeli strona pozostaje pod opieką lub kuratela, doręczenia powinny nastąpić do rąk prawnego zastępcy strony.

§ 3. Jeżeli miejsce zamieszkania strony jest nieznanne a dochodzenie w celu ustalenia tego miejsca nie dało wyniku — można zarządzić publiczne doręczenie sposobem, który ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 4. Poza tym do doręczeń mają odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 239. § 1. Jeżeli prawo niniejsze inaczej nie stanowi, do biegu i sposobu obliczania terminu stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Wniosek o przywrócenie terminu do założenia środka odwoławczego składa się władzy, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie.

§ 3. Jeżeli władza ta uważa wniosek za zasadny, to sama się do niego przychyła, w przeciwnym razie przesyła go władzy właściwej do rozpoznania środka, która o wniosku rozstrzyga ostatecznie.

Rozdział czwarty.

Dochodzenie. Przepisy ogólne.

Art. 240. § 1. Dochodzenie prowadzi władza skarbowa oraz jej organa wykonawcze według zasad i w granicach uprawnień ustalanych w rozporządzeniach Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości.

§ 2. Do wydawania postanowień w toku dochodzenia uprawnione są jedynie właściwe władze skarbowe.

Art. 241. § 1. Na żądanie władzy skarbowej właściwej miejscowo do przeprowadzenia dochodzenia obowiązane są władze skarbowe innych okręgów dokonywać poszczególnych czynności.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do organów wykonawczych władz skarbowych.

Art. 242. § 1. Policja państwowa działa w zakresie ścigania przestępstw skarbowych w zastępstwie nieobecnych organów skarbowych, zawiadamiając bezzwłocznie o wykryciu przestępstwa i przedsiębiorzonych czynnościach właściwą władzę skarbową, a w sprawach, należących do właściwości sądowej, nadto właściwego prokuratora.

§ 2. W dochodzeniach prowadzonych przeciw żołnierzom w służbie czynnej obowiązki określone w § 1 ciąży przede wszystkim na żandarmerii wojskowej.

Art. 243. § 1. Władze państwowe cywilne i wojskowe jako też władze samorządowe są obowiązane do pomocy władzom skarbowym.

§ 2. Władze te, dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa skarbowego, mają obowiązek donieść o nim władzy skarbowej i poczynić w miarę możliwości i potrzeby kroki, aby zabezpieczyć dowody i przedmioty przestępstwa oraz uniemożliwić ucieczkę przestępcy.

Art. 244. § 1. W sprawach, należących do właściwości sądowej, władze skarbowe lub ich organa wykonawcze, zawiadamiają o wszczęciu dochodzenia właściwego prokuratora, nie przerywając swoich czynności.

§ 2. Jeżeli prokurator obejmie dochodzenie (art. 214 §§ 2 i 3), należy przekazać mu akta sprawy i wykonać zleczone czynności.

§ 3. W przypadku przewidzianym w § 2 — do prowadzenia dochodzenia mają wyłączne zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego, przy czym władzom skarbowym oraz ich organom wykonawczym służą wtedy uprawnienia policji państwowej.

Art. 245. § 1. Jeżeli prokurator nie obejmie dochodzenia, należy dochodzenie ukończyć, po czym przekazać mu akta sprawy za pośrednictwem właściwej władzy skarbowej.

§ 2. Przekazanie sprawy nie zwalnia władz skarbowych i jej organów wykonawczych od obowiązku udzielenia władzom sądowym żądanych wyjaśnień i przeprowadzenia na zlecenie prokuratora uzupełniającego dochodzenia.

Rozdział piąty.

Rewizja i zatrzymanie rzeczy.

Art. 246. § 1. Władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze uprawnione do przeprowadzania dochodzeń są upoważnione do dokonywania rewizji

domowych i osobistych oraz do zatrzymywania rzeczy.

§ 2. Do czynności tych stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego ze zmianami przewidzianymi w poniższych przepisach.

Art. 247. § 1. Rewizji dokonywa się na podstawie pisemnego polecenia władz skarbowych uprawnionych do orzecznictwa.

§ 2. Inne władze skarbowe oraz funkcjonariusze organów wykonawczych władz skarbowych mogą wydawać polecenia rewizji tylko w przypadkach nie cierpiących zwłoki oraz w obrębie pasa granicznego.

§ 3. Władze oraz kategorie funkcjonariuszów, uprawnione do wydawania poleceń rewizji w granicach § 2, określa rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 248. W razie ujęcia przestępcy na gorącym uczynku lub w bezpośrednim pościgu wolno dokonać rewizji bez pisemnego polecenia pod warunkiem doniesienia o niej przełożonej władzy.

Art. 249. § 1. Na przedmioty odebrane w trybie art. 152 i 153 kodeksu postępowania karnego wydaje się pokwitowanie.

§ 2. Do zatwierdzenia odebrania przedmiotów (art. 153 § 2 k. p. k.) uprawniona jest właściwa władza skarbowa, a w obrębie pasa granicznego — także władze uprawnione do wydawania poleceń rewizji (art. 247 § 3).

§ 3. Sankcje wymienione w art. 154 kodeksu postępowania karnego stosuje sąd grodzki na wniosek władzy, prowadzącej dochodzenie.

Art. 250. § 1. Jeżeli oskarżony mieszka za granicą lub nie ma stałego miejsca zamieszkania można na zabezpieczenie grożącej mu grzywny i innych świadczeń pieniężnych zająć wszelkie przedmioty, będące jego własnością.

§ 2. Przedmioty, stanowiące niezbędne narzędzia pracy zawodowej, z wyjątkiem środków przewozowych, oraz przedmioty niezbędnego użytku nie podlegają zajęciu na zabezpieczenie kary.

§ 3. Jeżeli zajęcie nastąpiło nie na podstawie postanowienia władzy skarbowej — stosuje się odpowiednio przepis art. 249 § 2.

Art. 251. § 1. O zajęciu przedmiotów należy zawiadomić osoby mogące rościć sobie do nich prawa ze wskazaniem, że mogą zgłosić interwencję w terminie 14-dniowym od doręczenia im zawiadomienia.

§ 2. Władza skarbowa może przyjąć interwencję wniesioną po upływie powyższego terminu, lecz przed wydaniem orzeczenia I instancji, jeżeli nie powoduje to zwłoki w postępowaniu karnym.

§ 3. Niewniesienie interwencji w postępowaniu przed władzami skarbowymi nie wyłącza prawa wystąpienia z interwencją w postępowaniu karnym sądowym, jeżeli oskarżony lub odpowiedzialny zażądał skierowania sprawy na tę drogę.

Art. 252. § 1. Zajęte przedmioty oddaje się na przechowanie najbliższemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych lub najbliższemu urzędowi celnemu albo zabezpiecza się w inny sposób.

§ 2. Zajęte przedmioty można oddać na przechowanie zarządowi gminnemu, jeżeli dostarczenie ich do urzędów, wymienionych w § 1, byłoby zbyt kosztowne lub trudne.

Art. 253. § 1. Zajęte przedmioty można sprzedać przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy, jeżeli nie są niezbędne do celów postępowania karnego, a przechowanie ich może spowodować nadmierne trudności lub koszty, albo grozi zniszczeniem przedmiotów lub znacznym obniżeniem ich wartości.

§ 2. Sprzedaży dokonywa się przez przetarg publiczny. Przepis ten nie dotyczy przedmiotów monopolowych.

§ 3. O terminie sprzedaży należy zawiadomić w miarę możliwości zarówno oskarżonego, jak interwenienta.

Art. 254. § 1. Zamiast sprzedaży właściwa władza skarbowa może postanowić zwrot zajętych przedmiotów, jeżeli nie są niezbędne do celów postępowania karnego i nie są wyłączone z obrotu.

§ 2. Zwrot przedmiotów następuje po złożeniu lub zabezpieczeniu ich wartości szacunkowej, która nie może być niższa od ciężących na nich należności skarbowych.

Art. 255. § 1. Niezależnie od uprawnienia przewidzianego w art. 250, właściwa władza skarbowa może postanowić zabezpieczenie grożącej grzywny i innych świadczeń pieniężnych na majątku oskarżonego albo odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo.

§ 2. Na podstawie postanowienia władzy skarbowej sąd cywilny wyda zarządzenie tymczasowe w celu zabezpieczenia.

Art. 256. § 1. Na podstawie postanowienia władz skarbowych urzędy kolejowe i pocztowe są obowiązane wydać tym władzom lub ich organom wykonawczym przesyłki, co do których istnieje podejrzenie, że zawierają przedmioty przestępstwa skarbowego.

§ 2. W wypadkach nie cierpiących zwłoki władze skarbowe uprawnione tylko do prowadzenia dochodzeń oraz ich organa wykonawcze, mogą żądać wstrzymania wskazanych w § 1 przesyłek aż do czasu uzyskania postanowienia władz skarbowych uprawnionych do orzekania, nie dłużej jednak niż na siedem dni.

Rozdział szósty.

Zatrzymanie oskarżonego.

Art. 257. § 1. Organom uprawnionym do prowadzenia dochodzeń służy prawo zatrzymania oskarżonego, gdy zachodzą warunki do wydania postanowienia o aresztowaniu, a zwłoka mogłaby spowodować ucieczkę oskarżonego lub zatarcie śladów przestępstwa.

§ 2. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej mogą być zatrzymani pod warunkami ustalonymi w

rozporządzeniu Ministrów Sprawiedliwości, Skarbu i Spraw Wojskowych.

§ 3. W sprawach należących do właściwości władz skarbowych od zatrzymania oskarżonego można odstąpić, jeżeli oskarżony w najbliższym urzędzie celnym lub urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych złoży na zabezpieczenie kary uszczuploną należność skarbową w dwukrotnej wysokości, albo równowartość towaru, jeżeli występki nie polegał na uszczupleniu należności skarbowej.

Art. 258. § 1. Zatrzymanego należy w ciągu 24 godzin odstawić do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego.

§ 2. Przy odstawieniu oskarżonego przesyła się sądowi akta dochodzenia. W razie zastosowania środka zapobiegawczego sąd odstępuje akta prokuratorowi — w przeciwnym razie zwraca je władzy skarbowej.

Rozdział siódmy.

Protokół karny.

Art. 259. § 1. O ujawnieniu przestępstwa sporządza się protokół karny.

§ 2. Jeżeli oskarżony jest nieobecny lub nieznan, spisuje się doniesienie karne.

Art. 260. § 1. Protokół karny powinien zawierać opis czynu przestępnego oraz wyjaśnienia oskarżonego, stwierdzone jego podpisem.

§ 2. Oskarżony nie umiejący pisać zamieszcza zamiast podpisu znak odręczny potwierdzony przez dwóch świadków.

§ 3. W razie odmowy podpisu należy stwierdzić w protokole powód odmowy.

Rozdział ósmy.

Badanie oskarżonego, świadków i biegłych.

Art. 261. § 1. Jeżeli w toku dochodzenia zachodzi konieczność zbadania oskarżonego, należy go wezwać z oznaczeniem, iż stawiennictwo jego jest obowiązkiem.

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawienia się oskarżonego władza skarbowa może zarządzić przymusowe jego sprowadzenie przez organa skarbowe lub policyjne.

Art. 262. § 1. Przed końcowym rozstrzygnięciem sprawy należy dać oskarżonemu możliwość złożenia wyjaśnień w związku z treścią zebranych dowodów.

§ 2. Oskarżonego należy w wezwaniu uprzedzić, że w razie jego niestawiennictwa nastąpi wydanie orzeczenia zaocznego.

Art. 263. § 1. Wezwania (art. 262) wolno zaniechać, gdy z oskarżonym spisano protokół karny, a sprawa toczy się:

a) o wykroczenie skarbowe;

b) o występki skarbowy, jeżeli grożąca za dany czyn kara nie może przekroczyć 1.000 złotych.

§ 2. Orzeczenia w sprawach powyższych nie uważa się za zaoczne.

Art. 264. Przepisy art. 261 — 263 stosuje się odpowiednio do osób odpowiedzialnych posiłkowo lub zastępczo, a przepis art. 262 do interwenienta.

Art. 265. Oskarżony, odpowiedzialny posiłkowo lub zastępczo oraz interwenient mają prawo korzystać w toku postępowania przed władzami skarbowymi z pomocy obrońcy lub pełnomocnika o kwalifikacjach określonych w art. 86 kodeksu postępowania karnego.

Art. 266. § 1. Każda osoba wezwana przez władzę skarbową w charakterze świadka lub biegłego powinna stawić się i złożyć do protokołu zeznanie.

§ 2. Jeżeli biegły złoży opinię na piśmie, nie jest konieczne sporządzenie protokołu.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa wezwanej osoby stosuje się odpowiednio art. 261 § 2.

Art. 267. Świadka lub biegłego należy uprzedzić o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie.

Art. 268. § 1. Jeżeli zachodzi konieczność przesłuchania świadka pod przysięgą, należy zwrócić się z odpowiednim wnioskiem do sądu grodzkiego, w którego okręgu świadek zamieszkuje.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli świadek stawiający się odmawia zeznań bez prawnej podstawy.

Art. 269. Poza tym do badania świadków i biegłych oraz wynagrodzenia ich za stawiennictwo stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Rozdział dziewiąty.

Umorzenie postępowania.

Art. 270. § 1. Dochodzenie umarza się:

a) jeżeli jego wyniki nie dają podstaw do dalszego dochodzenia lub do wydania skazującego orzeczenia,

b) jeżeli istnieje okoliczność wyłączająca ściganie (np. śmierć oskarżonego, przedawnienie).

§ 2. Dochodzenie może być umorzone, jeżeli przestępstwo jest małej wagi.

Art. 271. Postanowienie o umorzeniu dochodzenia wydaje władza skarbową właściwą do rozstrzygnięcia sprawy.

Art. 272. § 1. W sprawach, należących do właściwości sądowej, dochodzenie umarza władza skarbową II instancji, z wyjątkiem przypadków, gdy prokurator objął dochodzenie.

§ 2. O umorzeniu należy zawiadomić właściwego prokuratora, który może zażądać aktu sprawy i wszcząć postępowanie sądowe.

§ 3. O wszczęciu postępowania prokurator zawiadamia władzę skarbową, która umorzyła dochodzenie.

Art. 273. Dochodzenie umorzone przez władzę skarbową może być wznowione w razie ujawnienia nowych okoliczności.

Art. 274. W postępowaniu toczącym się na skutek odwołania od orzeczenia instancja skarbowa odwoławcza wydaje orzeczenie umarzające postępowanie tylko w przypadkach wskazanych w art. 270 § 1 lit. b) i § 2.

Art. 275. § 1. Umorzenie postępowania z tego powodu, że przestępstwo jest małej wagi, wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

§ 2. Powyższe uprawnienie Minister Skarbu może przelewać na władze skarbowe I i II instancji.

Art. 276. § 1. Umarzając postępowanie władza skarbowa wydaje orzeczenie co do zajętych dowodów rzeczowych lub przedmiotów występku.

§ 2. Od orzeczenia o przepadku rzeczy wymienionych w § 1 służy tak oskarżonemu jak interwientowi, albo odwołanie do wyższej instancji skarbowej, albo żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Art. 277. § 1. Przedmioty zajęte w toku postępowania, których nie uznano za przepadłe, zwraca się osobie, u której dokonano zajęcia, lub innej osobie uprawnionej.

§ 2. Jeżeli wyniknie spór o prawo własności do rzeczy ulegających wydaniu, władza skarbowa odsyła strony na drogę procesu cywilnego.

§ 3. Jeżeli strona nie odbierze zwolnionych spod zajęcia przedmiotów w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia wezwania, a w przypadku określonym w § 2, strony nie wytoczą w tym terminie procesu, przedmioty te przepadają na rzecz Skarbu Państwa.

§ 4. Jeżeli stronie nie można doręczyć wezwania, zwolnione od zajęcia przedmioty przepadają na rzecz Skarbu Państwa po upływie sześciu miesięcy od wystosowania publicznego wezwania.

§ 5. Rozstrzygnięcia wymienione w §§ 1—4 zapadają w formie postanowienia.

Art. 278. W razie sprzedaży przedmiotów wstępku skarbowego (art. 253) w miejsce ich wstępuje uzyskana ze sprzedaży kwota pieniężna.

Art. 279. § 1. W razie choroby psychicznej oskarżonego, postępowanie zawieszają się na czas trwania przeszkody.

§ 2. Przepis art. 272 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 280. § 1. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od chwili zawieszenia postępowania nie można podjąć go na nowo, można orzec przepadek przedmiotów występku skarbowego, o ile nie są niezbędne do celów postępowania karnego.

§ 2. Przepisy art. 276 — 278 stosuje się tu odpowiednio.

Rozdział dziesiąty.

Dobrowolne poddanie się karze.

Art. 281. § 1. Władza skarbową właściwą do rozstrzygnięcia sprawy może zezwolić oskarżonemu na dobrowolne poddanie się karze, jeżeli w sprawie nie zgłoszono interwencji, a oskarżony:

a) zrzeka się wydania formalnego orzeczenia karnego,

b) składa oznaczoną w § 2 kwotę pieniężną, a w przypadku gdy przestępstwo zagrożone jest karą przepadku przedmiotów występku skarbowego — poddaje się nadto tej karze bądź karze przepadku równowartości.

§ 2. Karę pieniężną lub grzywnę składa oskarżony w wysokości:

a) najniższego wymiaru kary przy występku zagrożonych karami ustanowionymi w wielokrotnościach;

b) podwójnego najniższego wymiaru kary przy występku zagrożonych karami w określonych kwotach;

c) dwudziestu złotych przy wykroczeniach.

Art. 282. § 1. W sprawach należących do właściwości sądu na mocy art. 210 pkt 4 i 5 władza skarbową II instancji może za zgodą prokuratora zezwolić oskarżonemu na dobrowolne poddanie się karze do chwili rozpoczęcia przewodu sądowego przed sądem pierwszej instancji.

§ 2. W innych sprawach należących do właściwości sądu dobrowolne poddanie się karze jest niedopuszczalne.

Art. 283. § 1. Prośbę o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze wnosi się na piśmie albo zgłasza ustnie do protokołu.

§ 2. Do prośby załącza się kwit na wpłaconą w myśl art. 281 kwotę pieniężną.

§ 3. Prośba złożona przez pełnomocnika wystarcza, jeżeli pełnomocnictwo wyraźnie stwierdza uprawnienie do dobrowolnego poddania się karze.

§ 4. Jeżeli oskarżony pozostaje pod opieką lub kuratelą, dobrowolne poddanie się karze wymaga zgody jego prawnego zastępcy.

Art. 284. § 1. Władza skarbową rozstrzyga według uznania, czy uwzględnić prośbę o dobrowolne poddanie się karze.

§ 2. Przed rozstrzygnięciem prośby władza skarbową może przeprowadzić dochodzenie w celu dokładnego wysświetlenia sprawy oraz zażądać od oskarżonego podwyższenia złożonej kwoty i wpłacenia jej w oznaczonym terminie.

Art. 285. § 1. W prośbie (art. 283) może oskarżony wnosić o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 2. Władza skarbową może uwzględnić ten wniosek tylko za zezwoleniem władzy bezpośrednio wyższej instancji.

§ 3. W razie uwzględnienia wniosku zwraca się oskarżonemu nadpłaconą kwotę, a ewentualnie także podlegający przepadkowi przedmiot w całości lub w części.

§ 4. Jeżeli wniosek ma widoki powodzenia, można z góry przyjąć od oskarżonego kwotę odpowiednio niższą niż wynika z art. 281.

Art. 286. § 1. Postanowienie o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się karze powinno zawierać określenie zarzuconego oskarżonemu czynu oraz wskazanie zastosowanego przepisu prawa materialnego.

§ 2. Dobrowolne poddanie się karze rodzi te same skutki co prawomocne orzeczenie karne od chwili doręczenia oskarżonemu odpisu postanowienia, a w razie nieuiszczenia całkowitej należnej od niego kwoty — od chwili dopłacenia różnicy.

§ 3. Jeżeli nie można doręczyć postanowienia oskarżonemu, który uiścił całą wyznaczoną mu kwotę, dobrowolne poddanie się karze uzyskuje prawomocność w ciągu miesiąca od daty wydania postanowienia.

Art. 287. Postanowienie o odmowie zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze, nie ulega zażaleniu.

Art. 288. Oskarżony może cofnąć prośbę o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od dnia złożenia prośby władza skarbową nie doręczy mu odpisu postanowienia przewidzianego w art. 286.

Art. 289. § 1. Władza zarządza zwrot złożonej przez oskarżonego kwoty w przypadku:

- a) odmowy zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze;
- b) nieuiszczenia w wyznaczonym terminie dopłaty (art. 286 § 2);
- c) cofnięcia prośby (art. 288).

§ 2. W powyższych przypadkach dobrowolne poddanie się karze uważa się za niebyłe.

Rozdział jedenasty.

Doraźne nakazy karne.

Art. 290. § 1. Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń upoważniać władze skarbowe i ich organa wykonawcze do nakładania w drodze doraźnych nakazów karnych kar do 20 złotych za podlegające właściwości władz skarbowych przestępstwa, określone w tych rozporządzeniach.

§ 2. Nakładanie kar w drodze doraźnych nakazów karnych jest dopuszczalne, jeżeli winny oświadcza gotowość bezzwłocznego uiszczenia grzywny lub kary pieniężnej.

§ 3. W razie bezzwłocznego uiszczenia grzywny lub kary pieniężnej do rąk funkcjonariusza, który ją nałożył, nakaz staje się prawomocny, w przeciwnym razie uważa się go za niebyły.

Rozdział dwunasty.

Orzeczenia karne.

Art. 291. § 1. Podstawę orzeczenia stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu karnym.

§ 2. Okoliczności te ocenia władza skarbową według swego uznania, Minister Skarbu może jednak w drodze rozporządzeń określać zakres stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 3. Nie wolno przeciw oskarżonemu uwzględniać dowodów, których treści mu nie przedstawiono.

§ 4. Ograniczenie zawarte w § 3 odpada, jeżeli oskarżony wezwany nie stawiał się lub jeżeli przesłuchanie jego nie jest nakazane (art. 263).

Art. 292. § 1. Prócz danych wskazanych w art. 233 § 1, każde orzeczenie karne powinno zawierać:

- a) dokładne określenie zarzuconego oskarżonemu czynu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia,
- b) orzeczenie o winie, niewinności lub umorzeniu postępowania,
- c) uzasadnienie orzeczenia przez dokładne ustalenie jego podstawy faktycznej oraz przytoczenie okoliczności, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

§ 2. Orzeczenie skazujące określa nadto karę zasadniczą i zastępczą, na którą oskarżonego skazano, a jeżeli kara wymierzona jest w wielokrotności — charakter i wysokość jej podstawy.

Art. 293. § 1. Orzeczenie karne zawiera również w miarę potrzeby orzeczenie co do przedmiotów przestępstwa, przedmiotów zajętych na zabezpieczenie kary, dowodów rzeczowych, kosztów postępowania, odpowiedzialności posiłkowej lub zastępczej, roszczeń interwenientów i innych kwestii, rozstrzygniętych przez władzę skarbową.

§ 2. Gdyby rozstrzygnięcia wymienione w § 1 nie zostały objęte głównym orzeczeniem, wydaje się uzupełniające orzeczenie, w miarę potrzeby po przeprowadzeniu dodatkowego dochodzenia.

Art. 294. Władza skarbową nie stosuje środków zabezpieczających przewidzianych w art. 79 — 84 kodeksu karnego, lecz w razie potrzeby ich zastosowania — przesyła sprawę z odpowiednim wnioskiem do sądu.

Art. 295. § 1. Oskarżony oraz interwenient mogą w zawitym terminie siedmiodniowym od dnia doręczenia orzeczenia złożyć bądź odwołanie do bezpośrednio wyższej instancji skarbowej, bądź żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

§ 2. Jeżeli stroną jest nieletni lub bezwłasnowolny, odwołanie lub żądanie, określone w § 1, może w terminie biegnącym dla tej strony złożyć także ojciec, matka, małżonek, opiekun lub kurator.

§ 3. Wybór jednego ze środków obrony (§ 1) powoduje utratę drugiego, choćby strona wniosła środek cofnęła.

§ 4. W razie założenia obu środków ważne jest żądanie skierowania sprawy na drogę sądową.

§ 5. Żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, zgłoszone przez jedną z uprawnionych osób, powoduje skierowanie sprawy do sądu także co do osób, które złożyły odwołanie.

Art. 296. § 1. W razie wydania orzeczenia zaoczno oskarżony może wnieść w zawitym terminie siedmiodniowym bądź jeden ze środków obrony (art. 295 § 1), bądź sprzeciw z usprawiedliwieniem swego niestawiennictwa.

§ 2. Ze sprzeciwem oskarżony może na wypadek jego odrzucenia połączyć jeden ze środków obrony.

Art. 297. § 1. Sprzeciw rozpatruje władza skarbową, która wydała orzeczenie zaoczne i jeżeli uzna niestawiennictwo oskarżonego za usprawiedliwione, zarządza ponowne jego wezwanie w celu przesłuchania.

§ 2. Orzeczenie zaoczne traci moc, gdy oskarżony w terminie ponownym się stawi.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego w terminie ponownym, orzeczenie zaoczne pozostaje w mocy.

Art. 298. § 1. Odwołanie wnosi się na piśmie do władzy, która wydała orzeczenie. Władza ta odmawia przyjęcia odwołania wniesionego po terminie lub przez osobę nieuprawnioną.

§ 2. Odwołanie wniesione w przepisany termin przesyła się władzy odwoławczej wraz z aktami.

Art. 299. Przed rozpoznaniem odwołania władza odwoławcza może zarządzić przeprowadzenie dodatkowego dochodzenia.

Art. 300. Po rozpoznaniu odwołania władza odwoławcza wydaje orzeczenie, mocą którego bądź

- zatwierdza zaskarżone orzeczenie, bądź
- uchyla je w całości lub w części, wydając nowe orzeczenie albo przekazując sprawę komu należy.

Art. 301. Władza odwoławcza nie może:

- zwiększyć oskarżonemu kary wymierzonej przez I instancję,
- przekroczyć granic odwołania z wyjątkiem wypadków wskazanych w art. 302.

Art. 302. § 1. Władza odwoławcza z urzędu, niezależnie od granic odwołania:

- uniewinnia oskarżonego, jeżeli w czynie mu przypisanym nie ma znamion przestępstwa,
- poprawia przyjętą w orzeczeniu I instancji błędną kwalifikację czynu,
- uchyla orzeczenie na korzyść współoskarżonych, odpowiedzialnych posiłkowo lub zastępczo, choćby nie odwołali się, jeżeli uchylili je na korzyść jednej ze stron, która założyła odwołanie, a te same względy przemawiają za uchyleniem orzeczenia na rzecz tamtych,
- umarza postępowanie w przypadkach, przewidzianych w art. 270 § 1 lit. b).

§ 2. Władza odwoławcza uznaje zaskarżone orzeczenie za nieważne w całości lub w części:

- jeżeli zapadło ono z naruszeniem właściwości rzeczowej lub względem osoby, która w danej sprawie nie podlega orzecznictwu władz skarbowych;

b) jeżeli sprawa była już prawomocnie rozstrzygnięta lub jeżeli w tej samej sprawie toczy się ważne postępowanie wcześniej wszczęte;

c) jeżeli w rozstrzygnięciu sprawy brał udział urzędnik wyłączony z mocy ustawy;

d) jeżeli strona była całkowicie pozbawiona możliwości obrony swych praw;

e) jeżeli oskarżonego skazano na karę w ogóle nie przewidzianą za dane przestępstwo.

Art. 303. Uchylając orzeczenie z powodu istotnych wadliwości postępowania innych niż wskazane w art. 302, władza odwoławcza może albo przekazać sprawę władzy I instancji do ponownego rozpatrzenia albo rozstrzygnąć ją sama po usunięciu uchybień.

Rozdział trzynasty.

Postępowanie wykonawcze.

Art. 304. § 1. Orzeczenie karne ulega wykonaniu po upływie dni czternastu od jego uprawomocnienia się.

§ 2. Wykonanie orzeczeń karnych zarządza władza skarbową I instancji.

Art. 305. Ściąganie grzywien, kar pieniężnych, kosztów postępowania i innych orzeczonych świadczeń pieniężnych, nie wpłaconych przez skazanego do kasy skarbowej, następuje według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Art. 306. § 1. Na prośbę skazanego władza skarbową może odroczyć ściąganie grzywien, kar pieniężnych i kosztów postępowania, albo rozłożyć je na raty na czas, nie przekraczający dwóch lat, jeżeli natychmiastowe ściąganie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

§ 2. Okres wymieniony w § 1 może przedłużyć Minister Skarbu do lat 5.

§ 3. Odroczenie ściągania lub rozłożenia na raty należności wymienionych w § 1 można uzależnić od zabezpieczenia ich na majątku oskarżonego, odpowiedzialnego lub poręczyciela.

Art. 307. § 1. Sprzedaż uznanych za przypadłe przedmiotów należy do właściwości władz skarbowych także wtedy, jeżeli przypadek orzeczono w postępowaniu sądowym.

§ 2. Jeżeli przypadek przedmiotu orzekła również inna władza na zasadzie przepisów innej ustawy, władza skarbową wyda w porozumieniu z tą władzą zarządzenia w sprawie sprzedaży.

§ 3. Jeżeli przypadku nie orzeczono — stosuje się odpowiednio przepisy art. 277 i 278.

§ 4. Do pozasądowego uznania roszczeń, zgłoszonych przez osobę trzecią na podstawie przepisu art. 216 § 2, upoważniony jest Minister Skarbu.

Art. 308. § 1. W razie niemożności ściągania w całości lub w części grzywny lub kary pieniężnej z majątku skazanego lub odpowiedzialnego posiłkowo, władza skarbową postanawia wykonanie kary aresztu zastępczego.

§ 2. Skazanych zamieszkałych za granicą zatrzymuje się, jeżeli przekroczą granicę Państwa Pol-

skiego, i w razie niezłożenia przez nich grzywny lub kary pieniężnej — zarządza się wykonanie kary zastępczej.

Art. 309. § 1. O wykonanie kary aresztu zastępczego zwraca się władza skarbowa:

a) do wojskowego prokuratora okręgowego w sprawach przeciwko żołnierzom w czynnej służbie wojskowej,

b) do sądu grodzkiego — w innych sprawach.

§ 2. Właściwość wojskowego prokuratora okręgowego określa się według miejsca pełnienia służby skazanego, właściwość zaś sądu grodzkiego według miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego.

Art. 310. Odroczenia i przerwy kary zastępczej udziela władza skarbowa, stosując odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Przewidziane w tych przepisach uprawnienia prokuratora okręgowego wykonywa władza skarbową I instancji, prokuratora apelacyjnego — władza skarbową II instancji, Ministra Sprawiedliwości — Minister Skarbu.

Art. 311. Do postępowania w sprawach o ukaranie stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Przewidziane w tych przepisach uprawnienia sądu służą władzy skarbowej, która orzekała w sprawie, uprawnienia zaś Ministra Sprawiedliwości — Ministrowi Skarbu.

Rozdział czternasty.

Koszty postępowania karnego.

Art. 312. § 1. Od skazanego władza skarbową zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania karnego.

§ 2. Do kosztów tych należą:

a) wydatki związane z przejazdem urzędników i innych osób z powodu czynności śledczych;

b) koszty sprowadzenia, przewozu i konwojowania oskarżonego, odpowiedzialnego, świadków i biegłych;

c) należności świadków, biegłych i tłumaczy;

d) koszty ogłoszeń w pismach;

e) koszty spowodowane przechowaniem, utrzymaniem i sprzedażą dowodów rzeczowych i zajętych przedmiotów, z wyjątkiem kosztów przechowania w urzędowym magazynie;

f) koszty wykonania orzeczenia.

§ 3. Ściągnięte koszty wykonania aresztu zastępczego przelewa się na rachunek Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 4. Jeżeli od oskarżonego ściągnięto koszty poniesione przez zarząd gminny w wysokości ponad 5 złotych — przelewa się je na rachunek tego zarządu.

Art. 313. Jeżeli za koszty postępowania odpowiada kilku skazanych, ponoszą oni tę odpowiedzialność solidarnie. Koszty wykonania orzeczenia ponosi jednak każdy ze skazanych z osobna.

Rozdział piętnasty.

Wznowienie postępowania.

Art. 314. § 1. Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem władzy skarbowej dopuszczalne jest w przypadkach, przewidzianych w kodeksie postępowania karnego.

§ 2. Wznowienie postępowania może nastąpić także na korzyść odpowiedzialnego zastępczo oraz posiłkowo z powodu niesłusznego nałożenia odpowiedzialności.

Art. 315. Wznowienie postępowania może nastąpić także z powodu niedostatecznego ukarania, jeżeli skazanie dotyczyło pewnych wyraźnie określonych co do rodzaju lub liczby przedmiotów, zostało zaś ujawnione, że były jeszcze inne rodzajowo przedmioty, albo że ilość tych samych przedmiotów była znacznie większa.

Art. 316. O wznowieniu postępowania orzeka Minister Skarbu z własnej inicjatywy albo na wniosek strony zainteresowanej.

Art. 317. § 1. Przez wznowienie postępowania sprawa wraca do stanu dochodzenia.

§ 2. Wznowienie postępowania nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny i kary pieniężnej, ustaje jednak wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.

§ 3. Minister Skarbu może zarządzić wstrzymanie wykonania kary grzywny i kary pieniężnej.

Art. 318. § 1. Postępowanie wznowione toczy się według zasad ogólnych.

§ 2. Jeżeli jednak postępowanie wznowiono na korzyść oskarżonego lub odpowiedzialnego, nie może nastąpić pogorszenie położenia tych osób.

Rozdział szesnasty.

Nadzór służbowy.

Art. 319. § 1. Minister Skarbu może w wykonaniu nadzoru uchylić lub uznać za nieważne z własnej inicjatywy lub na wniosek strony:

a) prawomocne orzeczenie w przypadkach określonych w art. 302 § 1 punkt a) i d) oraz w § 2,

b) prawomocne postanowienie sprzeczne w sposób jaskrawy z wyraźnym przepisem prawa.

§ 2. W przypadkach wyżej wskazanych Minister Skarbu wydaje orzeczenie uniewinniające lub umarzające postępowanie albo przekazuje sprawę komu należy.

DZIAŁ III.

POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM.

Rozdział siedemnasty.

Przepis ogólny.

Art. 320. Postępowanie przed sądem odbywa się według przepisów kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy dalsze nie stanowią inaczej.

Rozdział osiemnasty.

Właściwość rzeczowa.

Art. 321. Sąd grodzki rozpoznaje:

a) sprawy rozstrzygnięte przez władze skarbowe I instancji, w których złożono żądanie przekazania sprawy na drogę sądową,

b) sprawy należące do właściwości sądu, o ile za dany czyn grozi tylko zasadnicza kara nie przekraczająca 3.000 złotych.

Art. 322. § 1. Sąd okręgowy rozpoznaje:

a) wszystkie sprawy nie należące do właściwości sądu grodzkiego,

b) środki odwoławcze od orzeczeń sądu grodzkiego.

§ 2. Sąd okręgowy orzeka jednoosobowo. Sędzia może bądź z własnej inicjatywy, bądź na wniosek prokuratora lub władzy skarbowej przekazać sprawę pod rozpoznanie sądu w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za celowe ze względu na zawile okoliczności sprawy. Wniosek taki, zgłoszony przez prokuratora lub władzę skarbową w akcie oskarżenia lub przy skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego, jest jednak dla sądu wiążący.

Art. 323. § 1. Do orzekania w sprawach, wymienionych w art. 322, tworzy się w każdym sądzie okręgowym wydział karny skarbowy. Wydział taki można utworzyć także w siedzibie wydziału zamiejscowego sądu okręgowego.

§ 2. Przewodniczący wydziału wyznacza do orzekania w sprawie, sędziów spośród członków wydziału, a przewodniczy w komplecie orzekającym bądź sam, bądź też wyznacza przewodniczącego. Członkowie tego wydziału mogą zarazem pełnić inne czynności w tym sądzie.

§ 3. Jednego członka składu orzekającego może zastąpić na podstawie zarządzenia prezesa sądu okręgowego, powziętego na wniosek przewodniczącego wydziału karnego skarbowego, inny sędzia okręgowy lub grodzki albo asesor sądowy, upoważniony do pełnienia czynności sędziowskich.

Rozdział dziewiętnasty.

Zbieg przestępstw i przepisów ustawy.

Art. 324. § 1. W razie zbiegu przestępstwa podlegającego niniejszemu prawu z przestępstwem podlegającym osądzeniu według innego postępowania sądowego, każde z tych przestępstw ulega rozpoznaniu niezależnie od drugiego.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się, gdy czyn jest zagrożony karą w prawie niniejszym i w innych przepisach.

Art. 325. § 1. W razie zbiegu przestępstw pozostających ze sobą w związku, lub w razie zbiegu przepisów ustawy, sąd może zarządzić łączne rozpoznanie spraw. Jeżeli sprawy należą do właściwości sądów różnego rzędu, do połączenia i rozpoznania spraw właściwy jest sąd wyższego rzędu.

§ 2. W przypadku określonym w § 1 stosuje się do obu rodzajów przestępstw przepisy kodeksu postępowania karnego z odpowiednim zastosowaniem do przestępstwa, ulegającego ukaraniu według niniejszego prawa, jego postanowień.

§ 3. Protokoły wymienione w art. 346 mają moc protokołów czynności sądowych także co do przestępstwa, nie podlegającego niniejszemu prawu.

Art. 326. Przepisu art. 325 nie stosuje się, jeżeli pozostające w zbiegu przestępstwo podlega właściwości sądów przysięgłych.

Rozdział dwudziesty.

Uprawnienia władzy skarbowej.

Art. 327. § 1. Władza skarbowa korzysta w całym postępowaniu z uprawnień prokuratora co do popierania oskarżenia łącznie z prawem zakładania środków odwoławczych.

§ 2. Do powyższych czynności władza skarbową deleguje swego pełnomocnika.

Art. 328. § 1. Jeżeli w sprawie należącej do właściwości sądu prokurator nie znajduje podstaw do ścigania, przesyła akta władzy skarbowej, która może sądowi złożyć akt oskarżenia.

§ 2. Jeżeli władza skarbową oskarżenia zaniecha, zawiadamia o tym prokuratora zwracając mu akta.

Art. 329. § 1. Prokurator i pełnomocnik władzy skarbowej władni są działać niezależnie od siebie. Popieranie oskarżenia przez jednego z nich wystarcza.

§ 2. Jeżeli prokurator i władza skarbową zgodnie odstąpią od oskarżenia, odstąpienie takie wiąże sąd orzekający, który umarza postępowanie.

Art. 330. § 1. Obecność pełnomocnika władzy skarbowej na rozprawie jest konieczna, jeżeli władza ta złożyła akt oskarżenia lub apelację.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się także wtedy, gdy akt oskarżenia lub apelację złożył uprawniony organ wykonawczy władzy skarbowej.

§ 3. Obecność pełnomocnika władzy skarbowej nie zwalnia prokuratora od obowiązku udziału w rozprawie.

Art. 331. § 1. W postępowaniu przed sądem grodzkim władze skarbowe mają prawo złożyć akt oskarżenia i popierać oskarżenie zamiast lub obok policji państwowej.

§ 2. Ministrowie Sprawiedliwości i Skarbu mogą w drodze rozporządzeń upoważniać organa wykonawcze władz skarbowych do wnoszenia i popierania oskarżenia w sądach grodzkich, określając zakres ich uprawnień.

Rozdział dwudziesty pierwszy.

Odpowiedzialni i interwenienci.

Art. 332. § 1. Odpowiedzialny posiłkowo lub zastępczo jest obowiązany stawić się na wezwanie sądu i złożyć wyjaśnienia oraz zawiadomić sąd o zmianie miejsca zamieszkania.

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawienia odpowiedzialnego sąd może go sprowadzić przymusowo.

§ 3. Odpowiedzialny nie może być przesłuchany w charakterze świadka.

Art. 333. § 1. Odpowiedzialny może stanąć na rozprawie osobiście lub upoważnić do zastępstwa pełnomocnika. Przepis art. 86 k. p. k. stosuje się odpowiednio.

§ 2. Niestawienie odpowiedzialnego lub jego pełnomocnika nie jest przeszkodą do przeprowadzenia rozprawy i wydania wyroku. Wyroku tego nie uważa się za zaoczny.

§ 3. Treść przepisów §§ 1 i 2 należy odpowiedzialnemu wskazać w zawiadomieniu o rozprawie.

Art. 334. Odpowiedzialny może zaskarżyć wyrok z powodu nałożenia nań odpowiedzialności, natomiast z powodu skazania oskarżonego — tylko wtedy, jeżeli ono jest podstawą tej odpowiedzialności.

Art. 335. § 1. Prawa interwenienta nabywa się przez zgłoszenie roszczenia do zajętych przedmiotów nie później niż przy rozpoczęciu rozprawy głównej.

§ 2. Interwencję zgłasza się bądź na piśmie, bądź ustnie do protokołu. Jeżeli interwenient w zgłoszeniu nie podał miejsca swego zamieszkania lub podał fałszywe — zgłoszenie uważa się za niebyłe.

§ 3. Jeżeli interwenient po zgłoszeniu interwencji zmienił miejsce zamieszkania i nie zawiadomił o tym sądu, to wezwania i inne pisma sądowe wysłane jemu pod ostatnim znanym adresem uważa się za doręczone.

Art. 336. § 1. Interwenientowi służą prawa strony w granicach interwencji.

§ 2. Przepis art. 333 stosuje się odpowiednio do interwenienta.

Rozdział dwudziesty drugi.

Postępowanie przeciw nieobecny.

Art. 337. Jeżeli oskarżony uchyla się od sądu, a zarządzenia zmierzające do wykrycia jego miejsca pobytu lub sprowadzenia go, pozostały bez skutku, sąd zarządza postępowanie przeciw nieobecny.

Art. 338. Sąd wyznacza nieobecny obrońcę z urzędu, któremu służą wszystkie prawa oskarżonego.

Art. 339. § 1. Termin rozprawy głównej sąd ogłasza w gminie ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego albo w ostatniej siedzibie jego przedsiębiorstwa, a jeżeli żadnej z tych okoliczności nie da się ustalić — w miejscu ujawnienia przestępstwa.

§ 2. Między ogłoszeniem a terminem rozprawy głównej powinien upłynąć okres dwóch miesięcy.

§ 3. Zachowanie przepisu § 1 jest zbędne, jeżeli oskarżony ukrył się po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia lub po zawiadomieniu go o rozprawie głównej.

§ 4. Zbędne jest powtarzanie czynności, wymienionych w § 1, w przypadku odroczenia rozprawy lub uchylenia wyroku przez wyższą instancję, jak również wówczas, gdy w toku postępowania ustalono miejsce zamieszkania oskarżonego, który następnie uchyla się ponownie od sądu.

§ 5. W sprawie przeciw żołnierzowi w czynnej służbie wojskowej o terminie rozprawy głównej zawiadamia się jego wojskową władzę przełożoną.

Art. 340. Wyroku wydanego w postępowaniu przeciw nieobecny nie uważa się za zaoczny.

Art. 341. § 1. Prawomocny wyrok należy ogłosić sposobem określonym w art. 339 § 1.

§ 2. Wykonanie wyroku może nastąpić dopiero po upływie 14 dni od daty ogłoszenia.

§ 3. Przepisów §§ 1 i 2 nie stosuje się w przypadku określonym w art. 339 § 3.

Art. 342. Przepisy rozdziału niniejszego stosuje się odpowiednio do osób odpowiedzialnych posiłkowo lub zastępczo.

Rozdział dwudziesty trzeci.

Inne przepisy szczególne.

Art. 343. W przypadku określonym w art. 165 lit. b) k. p. k. tymczasowe aresztowanie może nastąpić także wtedy, gdy postępowanie toczy się o występki skarbowe większej wagi, choćby groziła zań tylko kara grzywny.

Art. 344. Przepis art. 60 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia na mieniu osób odpowiedzialnych zastępczo.

Art. 345. W razie zawieszenia postępowania sąd stosuje odpowiednio przepis art. 280 § 1.

Art. 346. § 1. Protokoły czynności dokonanych w dochodzeniu lub śledztwie przez uprawnioną władzę skarbową oraz ich organa wykonawcze, albo w ich zastępstwie przez policję państwową lub żandarmerię wojskową mają moc protokołów czynności sądowych.

§ 2. Protokoły tych czynności podlegają odczytaniu na rozprawie w warunkach określonych przez art. 339 § 1 kodeksu postępowania karnego.

§ 3. Niezależnie od tych warunków sąd dopuści odczytanie protokołów badania świadków i biegłych, jeżeli wniosek o ich odczytanie zgłoszono w akcie oskarżenia, a oskarżony nie żądał w terminie określonym w art. 296 kodeksu postępowania karnego wezwania tych osób.

Art. 347. § 1. W postępowaniu toczącym się na skutek żądania skierowania sprawy na drogę są-

dową (art. 295) stosuje się odpowiednio przepisy art. 640 — 641 i 643 — 648 kodeksu postępowania karnego. Sąd okręgowy jako odwoławczy stosuje w tym postępowaniu odpowiednio przepisy art. 646 §§ 1 i 2 i 647 kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Jeżeli żądanie skierowania sprawy na drogę sądową złożono tylko co do orzeczenia o przedku przedmiotów przestępstwa (art. 276 i 280) — sąd rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

Art. 348. § 1. Wniosek władzy skarbowej o zastosowanie środka zabezpieczającego rozpoznaje sąd okręgowy na posiedzeniu niejawnym. Przed powzięciem postanowienia należy wysłuchać oskarżonego lub jego obrońcę.

§ 2. Na postanowienie wymienione w § 1 służy zażalenie.

Art. 349. § 1. Od wyroku sądu okręgowego orzekającego w I instancji służy wyłącznie kasacja.

§ 2. Od wyroku sądu grodzkiego służy apelacja. Wyrok sądu okręgowego jako sądu odwoławczego jest prawomocny.

§ 2. Przepisów §§ 1 i 2 nie stosuje się w przypadku wymienionym w art. 325.

Art. 350. § 1. Jeżeli postępowanie umorzono wskutek cofnięcia żądania skierowania sprawy na drogę sądową — koszty sądowe ponosi strona, która cofnęła żądanie.

§ 2. Jeżeli postępowanie umorzono wskutek dobrowolnego poddania się karze (art. 272)—koszty sądowe ponosi oskarżony.

§ 3. Koszty wynikłe z nie uwzględnionej interwencji — ponosi interwenient.

§ 4. Do odpowiedzialnego posiłkowo lub zastępczo stosuje się odpowiednio przepisy o kosztach sądowych dotyczące oskarżonego.

Art. 351. Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem może nastąpić także w warunkach określonych przepisem art. 314 § 2 i art. 315.

CZĘŚĆ III.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KONCOWE.

Art. 352. § 1. Sprawy należące według przepisów dotychczasowych do właściwości sądów toczą się do końca według dotychczasowych przepisów procesowych, jeżeli akt oskarżenia wpłynął do sądu przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu.

§ 2. Sprawy, należące według przepisów dotychczasowych do właściwości władz skarbowych, toczą się do końca według dotychczasowych przepisów procesowych, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu zapadło orzeczenie władzy skarbowej.

Art. 353. Zarządzenie Ministra Skarbu określi zasady przyznawania nagród osobom, które przyczynią się do wykrycia przestępstw skarbowych.

Art. 354. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego prawa tracą moc obowiązującą przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w niniejszym dekreście. W szczególności tracą moc przepisy:

a) ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 355);

b) art. 47 — 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 700);

c) art. 7 — 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 797);

d) art. 30—37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 252);

e) art. 67 i 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586);

f) art. 16 — 22 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 130);

g) art. 16 — 24 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 151);

h) art. 17 — 25 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 170);

i) art. 19 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 548).

§ 2. Rozporządzenia, wydane na podstawie dotychczasowej ustawy karnej skarbowej, zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekreście, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 355. Wykonanie prawa karnego skarbowego porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 356. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*